

1

ทำคุณบูชาโทษ

เส้นเลือดข้างขมับของ สีขเรศ สิงวรรณ เต็นตูปๆ ด้วย
ความเครียด เขากับผองเพื่อนรวมสี่คนตกอยู่ในวงล้อมของชาวบ้าน
จำนวนมากที่ไม่ฟังอีร้าคำอีรมอะไรเลย ลูกฮือจะรุมกินโต๊ะพวกเขาซึ่ง
เป็นคนต่างถิ่นให้เลือดตกยางออกกันท่าเดียว อุตสำหรับรถขับเคลื้อน
สี่ล้อบุกน้ำลุยโคลนมาจนถึงดินแดนทุรกันดารสุดแสนห่างไกลความ
เจริญก็เพื่อบริจาคเงินและอุปกรณ์การเรียนให้แก่เด็กๆ ยากไร้ด้วย
โอกาส แต่ผลตอบแทนที่ได้รับคือข้อหาอุกฉกรรจ์ประหนึ่งว่าเขาเป็น
ชายโหดจิตใจชั่วร้ายต่ำทราม ล่วงละเมิดเด็กสาวพรหมจรรย์ผู้หนึ่งให้
ต้องหมองมัวเปื้อนมลทิน

“ฟังกันบ้างสิ ผมอธิบายจนปากจะฉีกถึงหูอยู่แล้ว เมื่อวานที่
ลำห้วยผมกับเพื่อนๆ เจอเด็กคนนั้นโดนน้ำป่าซัดไปติดอยู่กับซอกหิน
ก็ช่วยกันใช้เชือกคล้องตัวดึงขึ้นมา เด็กหมดสติ ลมหายใจแผ่วเต็มที่
ผมจำเป็นต้องเป่าปากเพื่อช่วยปฐมพยาบาล ไม่ได้คิดอกุศล ไม่เคย
คิด! ตอนที่จะช่วยเข้าใจว่าเป็นเด็กผู้ชายด้วยซ้ำ”

“ข้าเห็นมันจับนมไ้บัวกับตา ทั้งจับนมทั้งดูดปาก ดูดแล้วดูด
อีกไม่รู้กี่จ๊วบต่อกี่จ๊วบ” ไ้หนุ่มหุ่นผอมแห้งริบรอยหน้าลอยตาฟ้อง
พ่อเผ่าทองเอี่ยมซึ่งเป็นผู้นำชุมชน

“ใช่ๆ ข้าก็เห็น ไม่ได้จับเฉยๆ นะ นวดๆ คลึงๆ อีกนะ”

หญิงหม้ายผมหงอกหมดหัวร่วมผสมโรงด้วยอีกคน เสี่ยงแปด
หลอดของนางดั่งก้องรอบทิศโดยไม่ต้องพึ่งพาโทรโข่งหรือไม่โครโฟน
เป็นตัวช่วยขยาย

“ปิดโธไว้ย!” คนโดนกล่าวหาอยากแจกกำปั่นให้พวกกะลา-
แลนต์ฟันกรามร่วงกราว ด้อยความรู้แต่จินตนาการแฉลบบรรเจิดเพริศ
แพรวยิ้งนัย ปากสว่างโพนทะนาเป็นตุเป็นตะกระทั่งเขาคดที่นั่งลำบาก

“ใจเย็น อย่าเพิ่งมูทะลุ” สิงหราช สิงหคุณาวัฒน์ ดันแผ่นอก
สะท้อนขึ้นสะท้อนลงของเพื่อนรักเอาไว้ป้องกันสถานการณ์ลุลกลาม กะ
ด้วยตาคร่ำววๆ ชายหญิงหน้าตาถมึงทั้งที่กลุ่มรวมพวกเขาอยู่หน้าจะเกือบ
ครึ่งร้อย แต่ละคนล้วนเตรียมพร้อมจะกรูเข้าประทุษร้าย บ้างถือไม้
บ้างถือมีด บางคนยืนจังก้ากำด้ามจอบเอาไว้มัน

“ครูสมบุญรณ คุณช่วยแก้ต่างให้เพื่อนผมที ไอ้เสื่อมันทำซีฟิอาร์
ช่วยเด็กให้รอดชีวิต ไม่เจตนาแต่ะอั้งลวนลามอะไรทั้งนั้น ที่เป่าปาก
กับบิ๊มหิวใจก็เพื่อกระตุ้นการไหลเวียนเลือดให้ออกซิเจนไปเลี้ยงสมอง
ชาวบ้านกำลังเข้าใจผิด”

“ครับ ได้ครับ”

ยังดีที่ครูอาสาอยู่ในที่เกิดเหตุและเป็นที่รักใคร่ชอบพอของ
ราษฎรบ้านโป่งชะง่อน ได้คนกลางที่มีคุณวุฒิช่วยสื่อสารเจรจาตีหนุ่
ม ค่อยรู้สึกใจชื้น ถ้ารู้ล่วงหน้าว่าการช่วยเหลือเด็กเฟื่องโตคนหนึ่งขึ้นจาก
น้ำจะนำพาปัญหาและความยุ่งยากมาให้ พวกเขาคงเผ่นแนบกลับ
ภูมิลำเนาตั้งแต่เมื่อวานตอนค่ำ แต่เพราะบริสุทธิ์ใจคิดดีทำดี หลัง
บริจาคสิ่งของเสร็จยังปักหลักกางเต็นท์นอนหน้าเสาธงโรงเรียน ตั้ง
แคมป์รอบกองไฟสัมผัสบรรยากาศแถบชนบทติดชายป่ากันอย่าง
สุนทรีย์

เสือ สีขเรศ เจ้าของไร่พันดาวกับ สิงห์ สิงหราช เจ้าของไร่

เรื่องสิ่งหัตถ์สนมกันมาแต่เด็ก ต่างคนต่างหลงใหลในอาชีพเกษตรกรรม มีอาณาจักรหลายร้อยไร่เป็นของตนเอง โดยใช้ความรู้ระดับบัณฑิตเกียรตินิยมผสมผสานเทคโนโลยีสมัยใหม่พัฒนาปรับปรุงให้ได้ผลผลิตดี อีกทั้งยังเป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรประจำจังหวัด ผู้ที่มาเยี่ยมชมมักตื่นตาตื่นใจกับความล้นหลามทันสมัยจนนิยมบอกต่อกันปากต่อปาก

วิศรุต หนุ่มแบงก์ กับต้นนที นักออกแบบผลิตภัณฑ์ฝีมือเอกาเจ็พเคยออกทริปแนวจิตสาธารณะเป็นครั้งแรก เจอผู้คนในชนบทรวมตัวกันใช้กฎหมายเข้ากดดันโอบล้อมก็ใจหายใจคว่ำ หน้าถอดสีกันทั้งสองคน

“เอาละๆ เจียบๆ กันหน่อย” พ่อเฒ่าทองเอี่ยมกระแทกปลายไม้เท้าลงบนผืนดิน หนวดยาวๆ กับเคราดกๆ เพิ่มความน่ายำเกรงให้แก่เจ้าของได้มากโข ถึงอยู่ในวัยชรา แต่ดวงตาคู่ของแกยังคมปลาน ถ้าใครกล้าหือบังอาจลองดีอาจจะโดนแพนกงบาลหัวร้างข้างแตก

“ข้าเข้าใจเอ็ง แต่เอ็งก็ต้องเห็นใจไ้บัวมันบ้าง มันเสียมวลให้เอ็งแล้ว ถ้าเอ็งไม่รับผิดชอบต่อไปมันจะมองหน้าใครติด ใครจะอยากสู่ขอผู้หญิงผิดจารีตเอาไปทำเมีย หนุ่มสาวบ้านโป่งชะง่อนแค่นี้จับมือถือแขนกันก็ถือเป็นการผิดผี ต้องทำพิธีกราบไหว้ขอขมาผีเจ้าที่กับผีบรรพบุรุษอย่างเอิกเกริก ไมอย่างนั้นจะมีผู้คนลี้ภัย ไม่ก็เกิดอาเพศหรือภัยพิบัติร้ายแรง คนเมืองอย่างเอ็งไม่เชื่อก็ไม่แปลก แต่พวกข้าเชื่อและจะไม่ยอมนิ่งดูตายให้ประเพณีเก่าแก่ถูกลบหลู่ดูหมิ่น เอ็งว่ารวยใหญ่โตมาจากไหนข้าไม่รู้หรอก แต่ถ้าเอ็งหยามน้ำใจลูกหลานบ้านโป่งชะง่อนแล้วเปิดตูตุนี่ละก็ ต้องได้เห็นดีกันแน่” น้ำเสียงแข็งกร้าวนี้ส่งตรงถึงลิขเรศโดยเฉพาะ

“รับผิดชอบ! จะให้ผมรับผิดชอบยังไงไม่ทราบ”

หนุ่มร่างสูงได้สวนทันควัน เดือดดาลปุดๆ กระทั่งเห็นข้างตัวเท่า

หมู่ ความผิดของเขาไม่มีแม้เพียงกระดิกกรีน พวกหนูหนาคาเถื่อนจะ
พิพากษาโทษเอาแต่ใจอย่างเดียว บ้านเมืองมีชื่อมีแป ถึงแม้สถานที่
แห่งนี้จะขาดแสงสีซีวไลซ์ ไฟฟ้าประปายังเข้าไม่ถึง

“ไฉ่บัวมันเป็นหลานสาวพรานบุญ พรานบุญเป็นมึงขวัญ
กำลังใจของคนโป่งชะง่อนมาช้านาน คนที่นี้ใครพนันถือแกทั้งนั้น”

“ผมถามว่าจะให้ผมรับผิดชอบเด็กที่ชื่อไฉ่บัวยัง” สีหเรศเค้น
เสียงลอดไรฟัน หน้านี้วักขมวดแทบจะผูกเป็นโบ

ผู้เฒ่าหน้าขริบจ้องตาบรูษะรุ่นลูก นักเลงเก่าอย่างแก่เปล่งวาจา
หนักแน่นชัดเจนทุกวลี

“ตอนนี้นำพรานบุญป่วยหนักนอนแนบอยู่แต่กับแคร่ไม้ไผ่ เอ็งต้อง
ไปทำพิธีเสียผีที่กระท่อมไฉ่บัว เพื่อนๆ เอ็งก็ต้องไปด้วย อย่าคิดบิดพลิ้ว
เป็นอันขาด”

“ได้! จะเสียที่ไหนก็แสนผมจะให้ ถือเสียว่าให้เด็กกินขนม”

“เอ็งหมายถึงอะไร เงินจั้นแหละ”

“ก็ไร้ไม่ใช่”

“หึๆ” ผู้เฒ่าสูงวัยส่ายะยี้มชวนจนน แกร์ตาจ้องจำเลยให้ลุ่น
ระทึกตัวโก่ง

“คนอย่างพรานบุญคงไม่เรียกสินสอดทองหมั้นเป็นค่าเลี้ยงดู
หรอก สักแดงเอ็งก็คงไม่ต้องจ่าย ส่วนพิธีแต่งงานพวกข้าจะจัดการให้
เอง จัดให้ฟรี”

“พิธีแต่งงาน!” สีหเรศหน้าเหลือ รู้สึกเหมือนโดนรถสิบล้อพุ่งเข้า
ชนสิบล้อคันรวด

“ก็เออนะสิวะ ถ้าไม่อยากโดนรถสิบล้อกระแทกจนเข้าในตาย เอ็งต้อง
แต่งงานกับไฉ่บัว แต่งให้เร็วที่สุด”

“จะแต่งงานไปได้ยัง? ผมอายุสามสิบเอ็ด เด็กคนนั้นหัวเพ็งเท่า
กำปั้น” ชายหนุ่มทักท้วงด้วยเสียงตะโกน หน้าดำคร่ำเครียดอยู่กลาง

แสงแดด

“สาว ๆ หมู่บ้านนี้สืบห้าสิบหกมีผิวกันถมไป”

“ผมไม่อยากรมีเมีย ไม่เคยคิดอยากจะมี”

“อุอะ! จะอยากรมีหรือไม่อยากรมีเอ็งก็ล่องล้ากำเริบไ้บัวมันไป
แล้ว ล้างก็น้ำมันก็ล้างไม่ออก”

“ห่าเอ๊ย!”

“เอ็งจะเอาอย่างไรวะ!” พ่อเฒ่าทองเอี่ยมตะคอกกลับ ถลึงตาไปน
ดูดูต้นน้ำกล้วย

“เอาอย่างไรก็เอา แต่ผมไม่แต่ง ไม่มีวันแต่ง!”

“เล่นมันเลยไหมพ่อเฒ่า เก่งนัก โดนมือโดนตีนจะได้หายเก่ง”
ชาวบ้านเงี่ยหูฟังบทสนทนากันอย่างตั้งใจ พ่อไม่ถูกใจก็ส่งเสียงยุง
อึ้งมี

“ตายโหง!” ต้นนทีลืมตัวเปลอสบถ

“พี่เสื่อ พี่เสื่อครับ อย่าใจร้อนนะครับ ลูกผมยังไม่ทันจะครบ
ขวบ เมียผมก็ทั้งสาวทั้งสวย ถ้าผมตายมันต้องมีผิวใหม่แน่ ผมยังไม่
อยากตาย ปีกกับม้ามก็เป็นโรคหัวใจ ผมอยากกลับบ้าน อยากกลับไป
ดูแลป้ากับม้า” วิศรุตหน้าซีดหมดเหลือสองนิ้ว

เขาอ้วนและใจเสาะกว่าใครเพื่อน รู้นิสัยขี้อวดกับสิงหราชดีว่า
พร้อมรบพร้อมชน ต่างคนต่างเกลียดพันธะผูกมัดกันทั้งคู่ คำว่าเมีย
ไม่มีอยู่ในพจนานุกรมของสองหนุ่มสุดหล่อเสน่ห์แรง

เจ้าของไร่พันดาวมองหน้าสหายร่วมทริบที่ละคนจนครบ
สิงหราชเขาไม่หวั่น กอดคอกันบุกป่าฝ่าดงมานักต่อนัก ต้นนทีก็พอไหว
ถ้าหลังชนฝาคงสู้บิตา มีก็แต่วิศรุตที่ใกล้สติแตก เหงื่อเม็ดเล็กๆ ผุด
พราวเต็มหน้าผาก ลูกลี้ลูกกลนยิ่งกว่าเขาซึ่งตกเป็นจำเลยข้อหากระทำ
รุ่มร่ามอนาจารต่อผู้เยาว์ซึ่งเขาจำหน้ามันไม่ได้ด้วยซ้ำ

แต่งงาน! แค่นี้ก็สยของจนต้องสะบัดศีรษะแรงๆ ขับไล่อารมณ์

หงุดหงิด เจ้าสาววัยกระเตาะที่พวกชาวบ้านพยายามยัดเยียดให้เขารับผิดชอบเป็นเมียคือไอ้บัว มันเป็นตัวช่วย เพิ่งเจอกันเมื่อวานแค่ประเดี๋ยวเดียวยังดันไม่หลุดจากข้อกล่าวหาบ้าบอคอกแตก ขึ้นตกกระไดพลอยโจนตกลงปลงงขึ้นกันจริงๆ เขามีหวังต้องย้ายที่พักไปอยู่ในโรงพยาบาลศรีธัญญา

เด็กบ้า! พอไม่ตายก็หายหัวไปจ้อย ไม่มาช่วยแก้ต่างให้เขาเลยสักคำ ทำคุณนุชาโทษ โปรดสัตว์ได้บาปโดยแท้

อธิบายก็แล้ว ตะเบ็งเสียงเถียงจนคอแหบคอแห้งก็แล้ว
แต่ในท้ายที่สุดสิขเรศก็ต้องมาขึ้นกำหนดแน่นอนอยู่หน้ากระท่อมไม้ไผ่สูงหลังคาด้วยดัดใบจากพอกันแดดกันฝน

ครูสมบุญเพิ่งเล่าให้ฟังคร่าวๆ ว่าพรานบุญเป็นหมอสมนไพรที่รักษาโรคภัยให้แก่ชาวบ้านได้สารพัดโรค ใครปวดหัวตัวร้อนเป็นต้องวิ่งมาหาแก ซึ่งก็หายเจ็บป่วยกันเป็นส่วนใหญ่

หรือแม้แต่จะประกอบพิธีกรรมทางศาสนายังต้องมาขอฤกษ์ยามเหมาะสม สมัยที่ยังแข็งแรงแก่เข้าป่าล่าสัตว์และขายของป่าเป็นอาชีพ ล้อลื้อกันหนาว่าพรานเผ่ามีคาถาอาคมเก่งกล้าไว้ป้องกันตัวยังไม่เข้า แทงไม่ตาย ปราบภูตผีปีศาจได้อีกด้วย

ในบั้นปลายชีวิตพรานบุญก็เหมือนคนแก่คนอื่นๆ ที่หนีสังขารไม่พ้น หยูกยาตำรับไหนก็ไม่อาจยับยั้งโรคชรา แก่เดินไม่คล่อง เรี่ยวแรงถดถอยจนต้องนั่งๆ นอนๆ อยู่แต่บนแคร่ ดิที่ยังมีหลานสาวดูแลปรนนิบัติอย่างใกล้ชิด

“เอ็งตามเข้ามา คนเดียวเท่านั้นนะ ที่เหลือรออยู่นอกกระท่อม”
พอเผ่าทองเอี่ยมออกคำสั่งเสียงเข้ม

สิขเรศขบกรามจนขึ้นสันหนูน จะฟาดงวงฟาดงาอาละวาดก็ทำไม่ได้ตั้งใจ สวัสดิภาพของเพื่อนๆ สามคนอยู่ในกำมือของชาวบ้าน

ชุมนุมโปงชะง่อน

วิศรุตกำลังจิตตก โดนควบคุมตัวกลายเป็นนักโทษก็น้ำเหว
เหงื่อกาฬแตกพลั๊กชุ่มแผ่นหลัง กระทั่งเสื่อยัดคอกกลมเปียกเหงื่อแทบ
จะบิดน้ำออกได้

พรานบุญรวงรอยก็แคว่ร่างกาย ดวงตาของแกลึกล้ำทรงพลัง
อย่างผู้ผ่านโลกกว้างมาแล้วร้อยเอ็ดเจ็ดเจ็ดยาน้ำ

“อีกหกวันข้าก็ตายแล้ว ให้นั่งบัมมันแต่งงานเย็นนี้เลย ข้าจะได้
หมดห่วง”

“เฮ้ย!” คนหนุ่มสะดุ้งโหยง อยากจะฆ่า แต่ฆ่าไม่ออก ปาหี
หลอกเด็กยังน่าเชื่อถือกว่าลมปากมนุษย์ฆราที่โอ้อวดตนเองว่าล่องรู้
อนาคต รู้กระทั่งกำหนดวันตายได้ว่าจะตายวันไหน

“อืม...จุกละหูกไปหน่อย แต่ไม่เป็นไร ข้าจะเกณฑ์ชาวบ้านให้
ช่วยกันเก็บดอกไม้ใบหญ้ามาตกแต่งกระท่อมของพี่บุญให้สวยงาม
เหมาะจะเป็นห้องหอ เหล้ายาปลาปิ้ง ข้ากับเมียจะรับเป็นธรรมา
ให้ทั้งหมด”

“ไม่ต้องเคร่งครัดมากพิธีการนักหรอก แค่ออกกล่าวผีสงเทวดา
ก็พอแล้ว”

“นั่นก็ถูก แต่ผูกข้อมือเสียหน่อยถึงจะดี ผู้เฒ่าผู้แก่ต้องให้พร
บ่าวสาวด้วย จะได้เป็นสิริมงคล”

“ขอบใจเอ็งมาก”

“ไม่ต้องเกรงใจ พี่บุญเป็นคนดี ทำคุณงามความดีเอาไว้นับไม่
ถ้วน”

สิบเรศนับหนึ่งถึงร้อยจนหมดสิ้นความอดทน เขายืนหัวโตอยู่
แท้ๆ แต่ไม่มีใครไถ่ถามความสมัครใจ มัดมือชกกันหน้าตาเฉย

“ผมไม่ได้ทำอะไรผิด เอะอะจะสนตะพายตะพึดตะพือ สมัยนี้
เขาส่งยานอวกาศไปนอกโลกกันแล้ว จะมตายอยู่กับความเชื่อล้าหลัง

ก็เอาเลย เอาที่สบายใจ แต่อย่าลากผมให้มีเกี่ยวกับประเพณีโบราณ
คร่ำครึ ชอบก็ไม่ได้ชอบ รักก็ไม่ได้รัก ขึ้นล่อมหัวจมท้ายกันก็มีแต่พังกับ
พัง พังมหาวิทยาลัยตะโกละ!” เจ้าของไร่พันดาวยืนจั่งก้ำขึงขัง ดวงตา
คมกริบของเขาบัดนี้วาววับไปด้วยอารมณ์โกรธ

“โบราณคร่ำครึจริงนี่” พ่อเฒ่าทองเอี่ยมกระซอกเสียงห้วน

“พูดหมาๆ แบบนี้อายากและคาตืนไซ้ใหม่ไฉนนุ่ม ประเพณี
โบราณคร่ำครึนี้แหละที่ช่วยปกป้องสาวๆ โป่งชะง่อนให้รอดพ้นจาก
น้ำมือตัวผู้ที่เราจะยำ ปากว่ามือถึง เห็นผู้หญิงเป็นดอกไม้ริมทาง นึก
จะเด็ดก็เด็ด ที่นี้ไม่เคยเกิดคดีชำ่มขึ้น ไม่มีใครคบขู้ขี้ชาย ผัวเดียว
เมียเดียวกันจนแก่เฒ่า เอ็งนึกถึงใจไฉนมันบ้าง หลานสาวพรานบุญ
เสียวนะไว้ย ถ้าเอ็งจะหยามมันเอ็งต้องข้ามศพข้าไปก่อน”

“อาสิ! จะฆ่าจะแกงผมพร้อมแล้ว อย่างมากก็แค่ตาย ถึงจะ
ตายด้วยข้อหาที่พิลึกพิลั่นที่สุดในโลกก็เหอะ”

“หี เอ็งไม่กลัวตาย แล้วไอ้ฮ้วนเพื่อนเอ็งมันอาจหาญชาญชัย
ด้วยหรือเปลววะ ข้าเห็นมันยืนขาเส้นพับๆ เป็นเจ้าเข้า หน้าซีดอย่าง
กับไก่ต้ม ถ้าเก่งจนนักละก็ ข้าจะจับไอ้สามคนข้างนอกทำเป้านิ่งให้
หนุ่มๆ ในหมู่บ้านฝึกยิงหน้าไม้”

บุรุษต่างถิ่นขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน แต่ก็ทำได้แค่นั้น คนแก่สารพัดพิษ
ดักทาง ด้อนหน้าด้อนหลังเอาเขาเข้ามุ่ม

“เฒ่าเอี่ยม” พรานบุญรวบรวมเรี่ยวแรงลุกขึ้นนั่งขัดสมาธิ แก
โบกมือห้ามทัพเมื่อเสื่อสองตัวมีโอกาสจะบู๊กันเลือดสาด เลือดหนุ่มวัย
กำลังห้าวกับเสื่อเก๋ารุ่นลายครามไม่มีใครไม่มีเขี้ยวเล็บ

“ข้าอยากคุยกับหลานเขยของข้าตามลำพัง แค่ประเดี๋ยวเดียว
เท่านั้นแหละ”

“ก็ได้ คุยให้จบๆ ว่าจะเอาอย่างไร นี่ก็สายมากแล้ว จะได้รีบ
ตระเตรียมข้าวของทำพิธี”

ออกจากกระท่อมไปหนึ่งคน เหลืออีกสองคนจ้องประสาน
สายตา

หลานเขย...คำที่ไม่ชอบ ได้ยินเบาๆ ก็ขัดเคืองใจ

“ยื่นแขนมาสิ” คนแก่ออกคำสั่ง น้ำเสียงเนิบเนื่อยนั้นสะกด
ดวงใจร้อนรนให้ค่อยเย็นลงอย่างประหลาด

สิขเรศโน้มหน้าเมื่ออุ้งมือหยาบกร้านสัมผัสท่อนแขนคล้ำแดด
ผิวเนื้อส่วนที่โดนจับอุ่นวาบขึ้นทันตาเห็น ไม้ใกล้ฝั่งผมหงอกขาวโพลน
ทั้งศีรษะคนนี้จะเล่นตุ๊กติกไม้ไหนอีก หลานสาวยังเด็กอยู่แท้ๆ แทนที่
จะหาทางให้หล่อนได้เรียนหนังสือมีวิชาความรู้เอาไว้เลี้ยงชีพ กลับ
เห็นดีเห็นงามกับพ่อเฒ่าทองเอี่ยมจะให้ดรุณีวัยแรกแย้มรีบมีผัว เด็ก
นั้นปากยังไม่ทันจะลิ้นกลืนน้ำนม

ผู้สูงวัยหลับตา ริมฝีปากแห้งและซีดขยับขมขมิบในลักษณะ
ปริกรรมคาถา เรือนร่างผ่ายผอมสันเที๊ยมเป็นเจ้าเข้าอยู่ราวๆ สองนาที่
ก็หยุดสงบ ดวงตาเจนโลกที่ลึมขึ้นฉายแววพึงพอใจ

“เอ็งเป็นคนดี เทือกเถาเหล่ากอดี นิสัยใจคอใช้ได้เลยทีเดียว”

“หิ” ชายหนุ่มแค้นยั้มหยัน เป็นคนดีมาทั้งชีวิต ถ้าอยู่ๆ ต้อง
แต่งงานมีเมียเป็นสาวบ้านป่าทุ่งทางไกลครึ่งแข้งลายผ้าถุง เขาอาจจะ
เป็นบ้า ปีบคอแม่สาวน้อยชนบทตายเหงแก่คามือตั้งแต่คืนแรกของ
การร่วมห้องหอ ถึงตอนนั้นใครต่อใครคงรุมประณามว่าเขาชั่วโหด เป็น
ฆาตรกรใจเหี้ยมกระทำการต่ำช้าต่อเพศหญิงซึ่งเป็นเพศแม่

“นั่งบัลลังก์เป็นคู่แท้ของเอ็ง หนีกันไม่พ้นหรอกไอ้หนุ่ม ถ้าไม่เอา
มันทำเมียเสียวันนี้ วันหน้าเอ็งจะเสียใจ หนทางที่เคยราบรื่นมันอาจ
จะเกิดอุปสรรค”

“คู่แท้! ขอโทษนะครับ บังเอิญว่าผมไม่พิศวาสคู่แท้ของผมเลย
ไม่อยากจะใกล้ชิด ไม่อยากทำความรู้จัก จะคุณไสยหรือเสน่ห์ยาแฝดก็
มัดใจผมไม่ได้ ผมอยากไปให้พ้นๆ จากโป่งชะง่อน พาเพื่อนอีกสาม

คนกลับบ้านอย่างปลอดภัย”

พรานบุญหัวเราะหึๆ อยู่ในคอ ครู่ต่อมาก็ชี้นิ้วไปที่หน้าต่างบาน
กระทุ้ง

“น้องบัวมันซุ่มปามิดสันอยู่ใต้ต้นคอแลน ต้นที่มีลูกเล็กๆ สี
แดงๆ ออกเป็นพวงอยู่เต็มต้น ถ้ามันพูดคำเดียวว่ายังไม่อยากเอาผิว
ข้าจะตามใจมัน”

“ได้!” สีขเรศถอนอุณ เคยขีดชะตาชีวิตให้ตัวเองเสมอมา บัดนี้
หญ้าอ่อนหัวเท่ากำปั้นมีอำนาจตัดสินใจราวกับเป็นเจ้าของกรรมนายเวร
ของเขาก็มีปาน

เอาเถอะ เห็นแก่สิงหราช วิศรุต และต้นนที จะยอมหักไม่ยอม
งอเหมือนทูกคราวยอมไม่ได้

เมื่อร่างสูงป็นหน้าต่างออกไปพ้นกระท่อม ชายชราที่ทอดกาย
ลงนอนหงาย เกิดแก่เจ็บตายเป็นสังขารที่แสนธรรมดา พรานบุญไม่
กลัวความตาย ห่วงก็แต่หลานรักที่ยังเยาว์วัยด้อยคุณวุฒิ โลกใบนี้
กว้างใหญ่ไพศาลนัก หล่อนยังต้องเรียนรู้อีกมาก ล้มลุกคลุกคลาน
และเสียหน้าตาก่อนจะยืนหยัดแข็งแกร่ง อสรพิษในฝันป่าวว่าร้ายแล้ว
มารยาสาไถยของผู้คนเมืองเจริญชนสะพรั่งเสียยิ่งกว่า

มิดสันโบราณขนาดเหมาะมือพุ่งฉิวเฉียดหน้าคนตัวสูงไป

แค่เส้นยาแดงผ่าแปด แหวกอากาศจนเกิดเสียงลมหวีดหวีตามแรง
ขว้างอันคล่องแคล่วแม่นยำของสาวน้อยวัยแค่นี้บึก บักฉีกเข้ากลาง
ลำต้นของไม้ผลออกลูกดกซึ่งถูกหมายใจเอาไว้แต่แรกให้เป็นเป้า
มันเป็นการหักทลายกิ่งหยอกล้อที่น่าหวาดเสียว พลัดเพียงนิดหน้า
หล่อๆ จะเกิดแผลเหวอะหวะจากคมอาวุธ

เด็กพิเรนทร์! เป็นลูกเป็นหลานพอจะหวัดกันเสียให้เนื้อข้า

“นาย” ไ้บัวยิ้มแฉ่ง ผู้ชายที่ช่วยชีวิตมันไว้ มันยอมจำได้แม่น

“เฮ้ย! อย่าเข้ามา!” สีขเรศรีร้องห้ามเสียงหลง
แต่ถึงกระนั้นเด็กสาวก็ปราดมาเกาะแขนทำตัวเป็นตุ๊กแก ยึด
แป้นแล่นหน้าระริ่นให้เขาไม่โหดจิกๆ
“ทำแบบนี้มันผิดผีไม่ใช่หรอ?”
“เมื่อวานผิด แต่วันนี้ไม่ผิด ข้าเสียนวลให้นายแล้ว เสียตั้งแต่
เมื่อวาน”

“เมื่อวานฉันแค่ช่วยเธอ ปฐมพยาบาลเบื้องต้นกระตุ้นการ
ไหลเวียนเลือดไม่ให้สมองขาดออกซิเจน” เขาเบื้อที่ต้องจาระไนซ้ำซาก
อธิบายไปก็ไร้จะหลุดพ้นจากความชวย สีขอให้ควายฟังยังง่ายเสียกว่า

“จะยังงี้ก็ช่าง ข้าถือว่าข้าเป็นผู้หญิงของนาย นายเป็นผัวข้า
ข้าจะกอดจะจูบนายก็ยิ่งได้”

“ฮะ!” สีขเรศรีหน้าเหลือ ทั้งอึ้งทั้งมึนกับความซื่ออันสุดโต่ง ได้สติ
ก็รีบขยับหนี แต่ไม่วายถูกเด็กเปรตตามติดตอแย เนื้อตัวระมุกระมอม
เออ กลิ่นสาบผสมกลิ่นเหงื่อเออ เสื้อผ้าผ้าผมไม่รู้ทำความสะอาด
ปีละกี่ครั้ง

“นายรู้ไหม ข้าว่าน้ำแกงอย่างกับปลา ที่เมื่อวานโดนน้ำป่าซัด
เกือบตายต้องเป็นเพราะเจ้าป่าเจ้าเขาดลบันดาลให้พบเนื้อคู่ เมื่อคืน
ฉันนอนคิดไตร่ตรองจนรอบคอบ เราสองคนมีวาสนาต่อกัน ที่จะต้อง
ตบแต่งนายไม่ต้องกังวล ข้าเต็มใจ”

“จะบ้าไรฮะ! เต็มใจกะผีนะสิ เธอเต็มใจแต่ฉันไม่เต็มใจ”

“ทำไมละนาย ผู้ชายชอบมีเมียเด็กกันนี่นา ข้าเพิ่งแตกเนื้อสาว
ยังไม่เคยเกี่ยวพาราสีกับไอ้หนุ่มบ้านไหนเลยสักคน ยังบริสุทธิ์ผุดผ่อง
อยู่นะ” เจ้าหล่อนลอยหน้าลอยตาบอก ไม่สะเทือนเงินอายเลยสักนิด

เศรษฐีชาวไร่หน้าร้อน คุณพระคุณเจ้าช่วย ที่ส่งเสียงเจื้อยแจ้ว
จำนรรจายู่ตอนนี้เป็นสาวน้อยจากพงไพรหรือลิงทโมนกันแน่ วาจา
ดิบๆ ไร้จิตมารยาของมันทำเขามวนท้อง กระอักกระอ่วนไปต่อแทบ

ไม่เป็น ด้วยรูปร่างหน้าตาและฐานะย่อมเคยโดนอ้อยและอดอ้อน
ออเฮาะจากสาวแก่แม่หม้ายทั่วสารทิศ แต่ไม่มีใครเหมือนไอบัว ไ้เด็ก
แก่แดดเนื้อตัวกระดำกระด่างผู้มีดวงตาสุกสกาวคล้ายดวงดาว

ตามันสวย...สวยมาก โดดเด่นดำขลับกว่าดวงตาคู่ไหนๆ ที่เขา
เคยเห็น

“ฟังฉันนะ” เขาจำใจจับบ่าบอบบางทั้งสองข้างให้อยู่ในอุ้งมือ
ไม่อยากจะสัมผัสก็ต้องสัมผัส

“ปีนี้ฉันอายุสามสิบเอ็ด เป็นผู้ใหญ่เต็มตัวแล้ว ส่วนเธอยังโต
ไม่เต็มที่เลยด้วยซ้ำ เราสองคนไม่เหมาะจะเป็นผัวเมียกัน เป็นอาเป็น
น่าระพอได้ ฉันเจตนาดี แต่ก็ทำให้เธอเสื่อมเสีย ผิดจารีตประเพณีของ
ท้องถิ่น ฉันยอมรับผิดชอบนี้ เอาแบบนี้ก็แล้วกัน ฉันมีที่ทางอยู่เยอะ
จะยกแปลงเล็กๆ ให้สักแปลง ปลูกบ้านให้อยู่อีกหลังเลยก็ได้ ที่นั่นใกล้
หมอใกล้โรงพยาบาลกว่าไปงะง่อน ฟูของเธอจะได้รับการรักษา
พยาบาลที่ถูกต้อง พ้นจากที่นี้ก็หมดคนรู้จัก ไม่มีใครนินทาเธอแล้ว”

ไ้บัวนึ่วหน้า นายรูปหล่อเห็นมันเซ่อเซอะ เป็นตัวตุ่นที่อาศัย
อยู่ในรู

“อยากเรียนหนังสือไหม ฉันส่งให้เรียนได้นะ สาวในเมืองเขา
แต่งตัวกันสวยๆ มีโรงหนัง มีสวนสนุก มีร้านรวงขายข้าวของกระจุก-
กระจิก ถ้าอยากทำงานก็ทำกับฉัน ฉันเป็นเจ้าของไร่ชื่อไร่พันดาว เป็น
สถานที่ท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียง มีอะไรต่อมิอะไรตื่นตาตื่นใจไม่ยิ่งหย่อน
ไปกว่าที่นี่”

“นาย” มันซ้อนตาขึ้นมอง ดวงตาใสแจ๋วแตกต่างจากชุดเก่าๆ
สีหม่นมัว

“ทุกอย่างที่นายว่ามานั้นต้องมีข้อแลกเปลี่ยนใช่ไหมล่ะ”

“ก็ใช่”

“ข้าไม่เอาหรอก ข้าอยากเป็นเมียนาย”

สิขเรศข่มใจแล้วข่มใจอีก ถ้าไม่ห่วงความปลอดภัยของเพื่อนๆ
ไอ้เด็กร้ายกาจจะโดนเขย่าวัวหัวสั้นหัวคลอน ดูเผินๆ มันบ้องแบ๊ว
ไร้เดียงสา แต่แท้ที่จริงหัวหมอไซ่ย่อย

“ทำไมถึงอยากเป็น”

“ข้าเสียจูบให้นายแล้ว ไม่แต่งกับนายก็เสียฟรีนะสิ”

“นั่นไม่ใช่จูบ มันเป็นการช่วยเหลือ ฉันช่วยเธอไม่ให้เธอตาย ถ้า
ไม่ช่วยเธอก็ตายไปแล้ว” เสี่ยงอธิบายเข้มข้นขึ้นตามอารมณ์ขุ่นมัว
ไต่บัวมันกววนประสาทเก่งหรือมันไม่รู้ประสาจริงๆ เขาไม่แน่ใจนัก

“ข้าตกหลุมรักนาย เห็นหน้าปั๊บตกหลุมรักปั๊บ” สาวบ้านป่า
อมยิ้มแค้นต้อย รู้ว่ายั่วขึ้นก็ยิ่งจุดไฟสุมควันเพิ่มกระพือ

“นายหล่อจะตาย ตัวสูงสูง จมูกก็โด่ง มีลูกกับนายลูกของข้า
จะได้น่ารัก”

ชายหนุ่มกัดฟันกรอด หัวหมุนเพราะโดนปั่นหัว เด็กเมื่อวานขึ้น
เห็นเขาเป็นลูกเจี๊ยบ จะปั๊บก็ตายจะคล้ายก็รอด

“ไม่อยากจะทวงบุญคุณหรอกนะ แต่มันจำเป็น ฉันช่วยเธอขึ้น
จากน้ำ ต่อลมหายใจให้เธอได้อยู่ดูแลปูของเธอต่ เธอควรจะตอบแทน
บุญคุณของฉันบ้าง ไม่ได้ลำบากยากเย็นอะไรเลย แคบอกตาเฒ่า
หน้าโหดกับปูของเธอว่าเธอไม่อยากแต่งงานกับฉัน ไอ้ที่ชาวบ้านเห็นว่า
ฉันจูบเธอมันเป็นการเข้าใจผิด ฉันไม่ได้จูบ จูบกับเป่าลมเข้าปากมัน
ไม่เหมือนกัน”

“ไม่เหมือนกันหรือนาย” นัยน์ตาซุกซนแต่นะริก

“ไม่เหมือน ที่เอาปากประกบปาก ฉันแค่ผายปอดให้เธอก็
เท่านั้น”

“ไม่รู้สิ ข้าคนบ้านนอก วันๆ เจอแต่ต้นไม้ใบหญ้า โทรศัพท์ไม่มี
ดู หนังสือไม่มีอ่าน ผู้ชายผู้หญิงเอาปากชนกันข้าก็เรียกจูบหมด
นั่นแหละ”

“ฮึ้ย!” หน้าหล่อๆ บัดนี้บูดบึ้ง งอหงิกเป็นจวก

“เอาไว้ก็แล้วกัน เห็นแก่หน้าบุญคุณที่นายช่วยชีวิตข้าไว้ นายจูบข้าสิ”

“อะไรนะ!” เสียงถามดังกว่าเสียงตะโกน

“ข้าแยกแยะไม่ออกจริงๆ ว่าจูบกับเป่าลมเข้าปากมันต่างกันยังไง นายลองจูบข้าดู ถ้าจูบของนายวันนี้ไม่เหมือนกับเมื่อวาน ข้าจะเชื่อนายแล้วไปบอกนุ้ บอกพ่อเฒ่าทองเอี่ยมว่าข้ายังบริสุทธิ์สะอาด เป็นไฉ่บัวคนเดิม ไม่มีราศีแปดเปื้อน ให้ปล่อยตัวนายกับเพื่อนๆ ของนายออกจากหมู่บ้านไป”

บุรุษหนุ่มสามารถยืนนิ่งซึ้ง เบื้องหน้าเขาคือสาวน้อยตัวเล็กนิดเดียว คนสวยระดับนางแบบ นามองระดับนางงาม ขาวจืดจะเข้ยาวนาน เป็นไขปอก เขายังไม่อยากจะกลืนกลืนน้ำลายด้วยสักคน ประสบการณ์ทางเพศไม่ใช่ไม่มี เขึกซ์ไม่ผูกมัดเขาเองก็ชอบ ภารกิจบนเตียงระหว่างเขากับผู้หญิงที่ผ่านมาผ่านไปเหมือนสายลมถึงพริกถึงขิงอยู่ไม่น้อย แต่เขาไม่จูบปากใคร ไม่จูบ ไม่เคยคิดอยากจูบ

“เร็วๆ ลินาย ชักข้าเดี๋ยวข้าเปลี่ยนใจนะ”

“เอ่อ...” ทำหนาถอยหลังหนีอัตโนมัติ

อพิไร่พิถัง...เกิดเป็นชายชาญอกสามศอกต้องมาตกม้าตาย เพราะเด็กบ้านป่าเมืองเถื่อนเพียงคนเดียว รู้ถึงไหนอายุถึงนั้น

“หนึ่ง! สอง! สาม!” มันนับเร็วจี้ เร็วชนิดที่ลิขเรศยังงงงวยว่า จะเกิดอะไรขึ้น

นับครบสามไฉ่บัวก็ไม่รอช้า มันโถมตัวเข้าใส่เรือนร่างสง่างาม ทำชายหนุ่มเซเซตตุ๋ อย่างคนไม่ทันตั้งหลัก ด้วยความสูงที่ห่างกันเยอะ เด็กสาวต้องเขย่งปลายเท้าจึงไต่แขนโอบรอบคอเขาได้

“ปากข้าไม่เหม็นหรือหน้า ข้าเพิ่งเคี้ยวใบฝรั่งมา เมื่อเช้าก็เอากิ่งช่อยกับเกลือถูฟันแล้วด้วย”

ตามหูลุบลมอดวงหน้าที่ลอยอยู่เกือบชิด ต่ำกว่าดวงหน้าคือ
ลำคอที่มีคราบขี้โคลฝังแน่นอยู่เป็นป็นดำ

โอพระเจ้า! ขนแขนทุกเส้นของเขาลุกเกรียว

“ฉัน...”

“ถ้านายไม่จูบเข้าไปแล้วนะ จะไปตัมน้ำสมุนไพรให้ภูกัน”

“เดี๋ยวก่อน เดี่ยว อย่าเพิ่งไป”

เอวระ ยอมเสียส่วนน้อยเพื่อรักษาส่วนใหญ่ หลับหูหลับตามอบ
จุมพิตให้แก่ไอ้ตัวแสบ คราวนี้ที่มันก็ต้องตามใจมัน พ้นไปจากชุมชน
โป่งชะง่อนเขากับมันก็ไม่ต้องเจอกันแล้ว แต่ไม่แน่มันอาจจะตามไป
หลอกหลอนเขาในฝันร้ายก็เป็นได้

สิขเรศกลั่นหายใจเมื่อแนบหน้าเข้าหาเด็กสาววัยเยาว์ ดวงตา
สองข้างหลับปี่ ไม่อยากรับรู้ที่กำลังจูบใคร เมื่อริมฝีปากกับริมฝีปาก
พบเจอกัน เขาก็รีบดๆ เคล้าๆ พอเป็นพิธีให้เสร็จสิ้นโดยเร็ว ในยาม
ถอนปากออกห่างรู้สึกเหมือนขึ้นสวรรค์ชั้นฟ้า โลงอกสุดขีด ยังดีที่ไม่
ขาดใจตายระหว่างจูบ

“อ้อ...อ...” ไอ้บัวลากเสียงยาวเพื่อย มั่นถอยสองก้าวมายืนเอียง
คอมองคนเสียรู้ขี้มๆ

“จูบเป็นแบบนี้เอง”

“โง่ ไม่เหมือนเมื่อก่อนใช้ไหม”

“ไม่เหมือน”

“ดีแล้ว จันช่วยฉันหน่อย ช่วยไปพูดกับชาวบ้านให้ปล่อยฉันกับ
เพื่อนๆ ของฉันไป”

“คงไม่ได้แล้วละนาย”

เจ้าของไร่พันดาวหรีตา สีหน้ายิ้มกริ่มแฝงเลศนัยของคู่กรณีฟ่อง
ชัดว่าเขากำลังจะโดนโกง

“เมื่อก่อนนายไม่ได้จูบเข้า แต่เมื่อก่อนายจูบ รอยจูบของนายยัง

ร้อนผ่าวๆ อยู่เลย”

“ไอ้... ไอ้บัว!”

สาวน้อยคลี่ยิ้มหวานเจี๊ยบในแบบของมัน กวนโมโหคนที่กำลัง
เขม่นมองถึงทั้ง อีกหน่อยปุ้จะจากไปแล้ว ปูบอกว่ามันยังเด็กนัก จะ
ต้องมีคนดีๆ คอยดูแลจนกว่าจะเติบโตเป็นสาวเต็มตัว

สิขเรศเป็นใครมาจากไหนไม่สำคัญ ปูบอกว่าเขาเป็นเนื้อคู่มี
ดวงสมพงศ์ ไอ้บัวเชื่อฟังปูมาแต่ไหนแต่ไร ถ้าปูว่าดีมันก็ว่าดี อย่าว่า
แต่แต่งงานก่อนวัยอันควร แม้ต้องไปตาย ถ้าปูบอกให้ไปมันก็จะไป

2

ตกระโถนพลอยใจ

ตลอดทั้งวันกระท่อมไม้ไผ่ของพรานบุญคึกคักไปด้วยผู้คน ชาวบ้านทยอยกันมาไม่ขาดสาย ช่วยกันคนละไม้คนละมือกระท่อมที่อยู่ ซ่อมซ่อมประดับประดาไปด้วยดอกไม้และคบไฟเหมาะจะเป็นสถานที่ ส่งตัวบ่าวสาวเข้าห้องหอ ใครใคร่กินเหล้าก็หาที่ร่มปูเสื่อแล้วตั้งวง ใครใคร่กินข้าวก็หุงหากันคว้นดุษ ยกครัวมาไว้ตรงลานดินเพื่อความสะดวก ในการปรุงและเก็บล้าง

พ่อเฒ่าทองเอี่ยมใจป่าไม้เบา ทั้งไก่ ทั้งข้าวสาร พริกแห้ง เกลือ หอม กระเทียม หรือแม้แต่เหล้าป่า แก่ใช้เมี่ยงกับลูกขนมาให้บ้านงาน เป็นข่งๆ

กว่าสามหนุ่มจะเข้าถึงตัวสิขเรศก็พลบค่ำ พิธีการต่างๆ ที่สำคัญ ชายหนุ่มโดนมัดมือชกไปหมดแล้ว ยังเหลืออีกแค่ทำหน้าที่ผิวของไ้บัว อย่างสมบูรณ์ ซึ่งแน่ละ หัวเด็ดตีนขาดนายเสื่อแห่งไร่พันดาวจะไม่ยอม หลับนอนกับเด็กตัวเท่าเมี่ยง

มันยี้มแฉ่งหน้าบานเป็นจานเชิง กระตือรือร้นสดชื่น ในขณะที่ เขาขุนเคียดจนปวดหัว อยากตบป้องหูหลานรักของพรานบุญสักที สองที เอาเสียให้หัวทิ่ม โทษฐานกล้าลุ่มคมเขา จนเขาพลาดพลั้ง เสียเหลี่ยมตกระโถนพลอยใจ

“ไม่ต้องกลัวนะ พรงี้่นายต้องได้กลับบ้าน” เจ้าบ่าวหน้าขรึม ตบปาวีศรูตอย่างหนักแน่น รู้ว่าเพื่อนรุ่นน้องยังเสียขวัญ จิตตกไปต่าง ๆ นานา

“น้ำผึ้งหยดเดียวแท้ๆ บานปลายใหญ่โตจนเลยเถิด นายจะเอา ยังไงก็ว่ามา ฉันเอาด้วย ถ้าจะหนีก็ต้องหาทางหนีคีนี่เลย” สิงหราช ขมวดคิ้ว เพื่อนรักไม่สบายใจ ตัวเขาเองก็หมดความสุข

“ไม่หนี ก็อย่างที่นายว่า มันเลยเถิดมาไกลแล้ว”

“พี่เสือจะยอมรับเด็กที่ชื่อบัวเป็นเมียจริงๆ หรือครับ” ตันนทิกก็ ใจเสีย ถ้าเจ้าสาวสวยน่ารัก เป็นช้างเผือกซ่อนตัวอยู่ในป่ายังพอทำเนา แต่...ไม่เหมาะสมกันด้วยประการทั้งปวง

“ไม่รับ”

“อ้าว!”

“เพื่อความปลอดภัยของพวกเรา พี่จำเป็นต้องขายผ้าเอาหน้า รอด ออกจากโป่งชะง่อนให้ได้ก่อน เรื่องอื่นเอาไว้ค่อยคิด ใ้บัวมัน แสบนัก แก่นแก้วก่ากันเป็นลิงเป็นค่าง แต่ถ้าพ้นจากที่นี่ไปมันก็แค่เด็ก ไม่มีชาวบ้านคอยถือหางมันจะทำอะไรได้ ถึงตอนนั้นจะปราบให้เชื่อง เลยเสีย” นึกถึงรสจูบแล้วยังขยักขย่อนไม่หาย จูบเดียวทำเขาบ้อท่า เสียรู้ ต้องตกเป็นหลานเขยพรานบุญแบบสายฟ้าแลบ

“ไม่หนีก็ดี นายกับเด็กบัวทำพิธีตามความเชื่อไปแล้ว ถ้าพวก เราหนีไปเด็กบัวจะตกที่นั่งลำบาก จะอยู่ยังไงในสังคมที่เคร่งครัดเรื่อง รักนวลสงวนตัว เอมันไปอยู่ไร่พันดาว หางานในไร่ให้ทำหรือส่งเสีย ให้เรียนหนังสือจะเข้าที่กว่า” สิงหราชออกความเห็น

“ก็ว่าอย่างนั้นแหละ” สีขเรศยกมือกุมขมับ บุปผาอะลวดคง ไม่ใช่ น่าจะเวรกรรมแต่ชาติปางก่อนตามเล่นงานเขาทัน บางครั้ง เจ้ากรรมนายเวรก็มาในรูปแบบดรุณีน้อยวัยขบเผาะ

“ถ้านายไม่สะดวกใจ ฉันรับอุปการะเด็กบัวเองก็ได้ พาไปอยู่

ไร่เรื่องสิงห์ทั้งหลายทั้งปวง คนแก่กับเด็กจะสิ้นเปลืองก็คงไม่กีมากนัก”

“ไม่ชอบเด็กผู้หญิงไม่ใช่ไร่”

“ฮื่อ” นายสิงห์แห่งไร่เรื่องสิงห์ส่งเสียงแค่นในลำคอ เด็กผู้หญิง แก่แดดเป็นสาวเกินตัว ชอบขม้ายชายตาให้ทำเขาไม่ชอบ แต่เด็กผู้หญิง กตัญญูบุคลิกปราดเปรียวอย่างไ้บัว เขาารู้สึกถูกชะตา ทำทางมัน จลลาด กิริยากระโดดกระเดกโผนผางนั้นให้คุณนายสร้อยระย้าผู้เป็นย่า ขัดเกลาเสียหน่อย ชี้อร้านจะสงบสำรวมจนใครต่อใครพากันทิ้ง

“ชอบใจสิงห์ ไ้บัวมันเป็นปัญหาของฉัน ฉันไม่ฝฝักภาระเอา ไปให้นายหรอกนะ คินนี้พวกนายนอนที่ไหนกัน”

“บ้านพ่อเฒ่าทองเอี่ยม”

“แล้วพี่เสือล่ะครับ คินนี้พี่เสือต้อง...เอ่อ...ต้อง...” วิศรุตยิ้มเหยย เหลือบตาไปทางเจ้าสาวที่นั่งขยับตัวหยุกหยิกอยู่กลางวงล้อมของผู้ชรา มันทัดดอกไม้แดงดอกใหญ่เกือบเท่าฝ่ามือเอาไว้เหนือใบหู นอกจากตัวเล็กเด็กบ๊วยังผอมกะหร่อง ไม่มีน้ำมีนวล หน้าอกยังเล็ก สะโพกยังไม่ค่อยผาย ห่างไกลจากนิยามสวยเซ็กซี่หลายโยชน์

“อย่าห่วงเลยรุต นั้นนะเด็ก พี่เป็นคนปกติ ไม่ใช่พวกวิถถาร เห็นเด็กจะได้เกิดอารมณ์ทางเพศ ต่อให้มันแก้ผ้าล่อนจ้อนจากหัวจด เท้าพี่ก็ไมรู้สึกละไร”

“โธ...พี่เสือครับ ผมไม่ได้หวังว่าพี่เสือจะกินเด็ก ผมกลัวใจเด็ก บัวต่างหาก กลัวมันไล่ตะครุบพี่เสือบลงท้อง”

“รุต!” สิงห์ราชปราชญ์เสียงหนัก จะดีจะร้ายหลานสาวพรานบุญ ก็เป็นผู้หญิง

“ขอโทษครับพี่สิงห์ ผมสติแตกจนปากเสีย”

หนุ่มอ้วนส่งเสียงอ่อย ไม่แปลกที่คนรักความยุติธรรมจะออกโรง ปกป้องคู่กรณีของเพื่อนซี้ เขาเป็นสุภาพบุรุษ ถูกเลี้ยงดูให้รู้จักให้เกียรติ เพศตรงข้าม

“พี่เสียครับ พ่อแม่าทองเอี่ยมมวกมือเรียกให้ไปทางโน้นครับ ได้เวลาส่งตัวเข้าห้องหอแล้วมั่งครับ”

ต้นนทีลอบมองเสียวน้ำค้มคาย เขารู้เต็มอกว่าเพื่อนรุ่นพี่อิหลักอิเหลื่อเต็มกลิ่น แต่อย่างเก่งก็ทำได้แค่เอาใจช่วย เจ้าบ่าวรูปงามปานเทพบุตร เจ้าสาวรูปลักษณะดูไม่จี๊ด ผิดฝาผิดตัวกันอย่างแรง ค็นนี่คงเป็นค็นที่ยาวนานสำหรับสิขเรศ กว่าจะเข้ามีสิทธิ์ปวดกบาลเพราะเด็กบัวอีกหลายยก

เจ้าของเวรตาคุ่นคิดคร้านจะถ่วงเวลา ผู้นำเคราดกบอกให้ทำอะไรเขาก็ทำ ตึงเครียดจนอ่อนเพลีย อยากจะล้มตัวนอนพักแล้วหลับเป็นตายแบบปิดสวิทช์ รวบรวมเรี่ยวแรงเอาไว้ต่อสู้กับวันใหม่ วันที่มีหญาอ่อนเป็นห่วงผูกคอกอันหนักอึ้ง

สิขเรศยอมทำตัวเป็นหุ่นยนต์อยู่เกือบสองชั่วโมง ในที่สุด
ภายในห้องไม้ไผ่ซึ่งมีพื้นที่ใช้สอยแค่มั่วดินตายก็เหลือเฟือบ่าวสาวอยู่ด้วยกันตามลำพัง

“นายจ๋า” มันเรียกผัวป้ายแดงเสียงอ่อนเสียงหวาน

“ไปไกลๆ เลยไป ฉันจะนอน”

“ไม่อาบน้าก่อนหรือนาย”

“อาบตรงไหน”

“เดินไปอาบตรงลำธาร”

“ฉันไม่อาบ เหนื่อยจะตายอยู่แล้ว”

ชายหนุ่มมองแคร่โรยกลีบดอกไม้แล้วเมิน กระเป๋าสื่อผ้าเบรนต์ตั้งวางอยู่ตรงมุมห้อง ระหว่างที่เขายุ่งๆ สิงหราชคงไปเอาจากรถมาให้ ห่วงเพื่อนรักกลัวไม่มีชุดสะอาดเอาไว้ผัดเปลี่ยน

เด็กสาวหัวเราะคิก ผู้ชายหน้ายักษ์ซึ่งตาเข้าใส่ ทำท่าว่ากลัวโดนปล้ำ

“นายไม่อาบข้าก็ไม่อาบ ชี้เกียจอาบ”

“ไม่ต้องบอกก็รู้ ชี้โคลเกะเป็นคราบดำเมียขนาดนี้” ก็ได้แต่
บ่นพึมพำมึนงำ ในยามหงุดหงิดไฉ่บัวเย็นเฉยๆ ก็ดูขวางหูขวางตา

เด็กสาวฉีกยิ้มกว้างขวางจนตาหยี คืบนี้มันไม่ต้องดูแลปรนนิบัติ
ปู เพื่อนบ้านใจดีที่สนิทกันรับอาสาทำหน้าที่แทน เห็นผู้ชายรูปงาม
แสดงอาการหวาดระแวงก็นึกมันเขี้ยว ไฉ่บัวไม่ใช่เสือสงนางไม้ มัน
เป็นผู้หญิง ถ้ายึดประเพณีท้องถิ่นของชุมชนโป่งชะง่อน มันเป็นเมีย
ของนายเสือคนหล่อแล้วด้วย

“นาย” มือเล็กดิ่งดอกลำไยแดงออกจากเรือนผมสังกะตัง เอามา
หมุนก้านดอกเล่น

“อะไร” เขาเดินดุ่มๆ ผ่านหน้าเจ้าสาวไปหยิบกระเป๋ามาทำ
หมอน นอนบนพื้นกระท่อมคงปลอดภัยกว่านอนบนแคร่

“ข้าร้อน” มันปาดอกไม้ผลุลงพื้น จับชายเสื้อพื้นเมืองใน
ลักษณะจะถอด

“อย่า!” ชายหนุ่มร้องห้ามเสียงหลง อากาศกลางคืนไม่ร้อน
ออกจะหนาวเย็นด้วยซ้ำ

“ทำไมละนาย ไม่ให้ข้าแก้ผ้า แล้วนายจะเอาข้าทำอะไรได้ยังงี้”

“ไว้ย!” เศรษฐีชาวไร่ไวยเสียงแห้ง

เด็กบ้า! เด็กห่าม! เด็กพิลึกกึกกือ! เกิดมาไม่เคยพบเคยเห็น

“อ้อ รู้แล้ว นายไม่ให้ข้าถอด กะจะถอดให้ข้าเองใช่ไหมละ
ทีละชิ้นๆ”

“ไฉ่บัว!” ลิขเรศขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน อยากจับร่างเล็กหักกลางให้
ขาดออกเป็นสองท่อน

“จำ ผัวจ๋าของไฉ่บัว” มันช่างสรรหาถ้อยคำมาเข้าหยอก ทำ
ตาเลิกลาอ่อนโยนโน้มน้าว ทั้งที่เห็นว่ามีคนโกรธควั่นแทบจะออกหู

“ขอร้องละ อย่าเรียกผัวจ๋าได้ไหม มันน่าเกลียด”

“อ้าว จะให้เรียกว่าอะไรละ ทุนหัวของไอ้บัวก็แล้วกัน ข้าเคย
ไต่ยีนจากวิทย์”

“ไม่เอา ไม่ชอบ ไม่อยากไต่ยีน!”

“ที่รักจ๋า สุดที่รักของไอ้บัว”

“จะนอนแล้ว” เขาตัดบท ยิ่งคุยยิ่งสุขความเครียด

“นายยังนอนไม่ได้”

“ทำไม”

“ยังจะถาม ก่อนเข้านอนผิวเมียเขาต้องทำอะไรกันก่อนเล่า”
ฝ่ายหญิงเดินถือเข้าหา

ฝ่ายชายถอยกรูดกระทั่งแผ่นหลังชนข้างฝา

“อย่าทำอะไรบ้าๆ นะไอ้บัว ถ้าห้ามแล้วไม่ฟังจะถีบให้กระเด็น”

สาวน้อยยิ้มเผละ ดวงตาของมันทอประกายอภิมรยมองเห็นชัด
ลึกใสสวยกระจ่าง ขนาดลิขเรศกำลังฉุนยังต้องอึ้ง เขาเตือนตัวเองว่า
ต่อไปอย่าริมองตาหลานสาวพรานบุญอีก มันเหมือนมีมนตร์สะกดให้
ใจดวงแกร่งยวบอ่อน เวทมนตร์แห่งปาดงพงไพรที่เขาไม่เคยเชื่อว่ามี

“กลัวข้าหรือนาย”

“หึ” ตัวเท่ามดงาม แต่อวดกำแหง ถ้าไม่ถือคติที่ว่าลูกผู้ชาย
ต้องไม่ทำร้ายเด็ก ผู้หญิง สตรีมีครรภ์ และคนชรา เอบางร่างจ้อย
อย่างไอ้บัวเอน้ำซี้จุ่มๆ ก็ละเป็นใจักคามือแล้ว

“ข้าแค่กระเข้านายเล่น เมื่อตอนหัวค่ำผู้เฒ่าผู้แก่สอนข้าว่า
ผิวเมียนต้องหมั่นหยอกเอนกันจะได้ลูกดก”

เจ้าของสีหน้าอดทนระอาใจโคลงสี่ระยะ นึกภาพเด็กสิบหก
ตั้งคร่ำครวญท้องไส้แล้วอยากถอนหงอกผู้สูงวัยเหล่านั้น ไอ้บัวยังเด็ก
นัก ไม่ควรยุยงส่งเสริมให้ริบผลิตทายาท วัยของมันเหมาะสมจะเรียน
หนังสือ

“มีลูกคน จนไปเจ็ดปี ไม่เคยไต่ยีนบ้างหรือไง”

“เคยได้ยิน บ่อยด้วย แต่ข้ามีนายเป็นผัวแล้วนี่ คนอย่างนาย คงไม่ปล่อยให้เมียกับลูกอดตาย”

“เธอไม่รู้ด้วยซ้ำว่าคนอย่างฉันเป็นคนแบบไหน เราเพิ่งเจอกัน”

“ข้ารู้่านายเป็นคนแบบไหน คนที่เสี่ยงชีวิตช่วยเหลือคน แปลกหน้าในยามคับขันมีไม่กี่คนหรือนาย ภัยถึงตัวพี่น้องท้องเดียวกันยังทอดทิ้งกันเอาตัวรอด นายเป็นคนดี เพื่อนๆ ของนายก็เป็น คนดี”

“สู้รู้”

“ข้าชอบคนนั้น คนที่ตัวสูงๆ คิ้วเข้มๆ รูปหล่อสู้กับนาย”

“เธอหมายถึงใคร” ลิขเรศหรีดา

“นายสิงห์”

“อย่ายุ่งกับเพื่อนฉัน! ห้ามไปเกาะเกาะวอวเป็นอันขาด” เขก กะโหลกให้หัวบวมท่าจะดี เผลอแผลลึบแป็บเดียวไอ้บัวตัวร้ายรู้ยัน ชื่อเสียงเรียงนามของสิงหราช

“หึง?” นัยน์ตาพร่างพรายเด่นระริก

“จะบ้าอะไระ หน้าอย่างเธอใครจะหึง”

“เมียตัวเองไม่หึง เอ๊ะ! หรือว่านาย...นายหึงนายสิงห์ ชอบ ไม่ป่าเดียวกันก็ไม่บอก มิน่าเล่า คืนแต่งงานแท้ๆ ไม่ยอมเล่นจ้ำจี้ มะเขือเปราะกับข้า”

“ไอ้บัว!” เป็นอีกครั้งที่ชายหนุ่มต้องเค้นเสียงลอดไรฟัน อยาก หวดกันลั้งสอนลั๊กสามสีป่าบเผื่อจะหายทะเล้น เขาเกิดก่อนตั้งสิบห้าปี ตัวโตกว่า แข็งแรงบึกบึนกว่า มันไว้หน้ายำเกรงเสียที่ไหน กระโดด ซี่คอเขาได้มันคงซี่ไปแล้ว

“ฉันกับนายสิงห์ซี้ยากันตั้งแต่เธอยังไม่เกิด เขาไม่ชอบคน เจาะแฉะ ต่อยหยอจนน้ำไหลไฟดับก็ไม่ชอบ ไปกวนใจเขามากๆ เขา จะรำคาญ”

“นายสิงห์ไม่รำคาญข้าหรือ นายสิงห์เอ็นดูข้า”

“เฮ้อ...พูดกับเธอพูดเท่าไรก็เปลืองน้ำลาย ฉันนอนละ” เขาเลือก
นอนตรงกลางห้อง รับผิดชอบต่อเตียงข้างให้แควไม่ไผ่

“ขึ้นมานอนบนแคร่สินาย นอนเปียดกันอุ่นดีนะ” เจ้าสาววัยรุ่น
ผู้สุดส่าหมีน้ำใจ

สิขเรศเกร็งตัวรอรับสถานการณ์ หายใจไม่ทั่วท้อง จนกระทั่ง
แสงสว่างจากตะเกียงดับวูบลง ได้ยินเสียงเคลื่อนไหวค่อนข้างเบาจาก
คนตัวเล็ก ไม่นานหลังจากนั้นห้องทั้งห้องก็ตกอยู่ในความเงียบ

โง่อก...ไอ้บัวมันนอนบนแคร่ ไม่อุตริบุกโรมรันพันตูจะให้ได้เสีย
แท้จริงแล้วมันคิดอะไรอยู่ อยากเป็นเมียเขาจริงๆ หรือทดลองกระตุก
หนวดเสือเล่นเป็นการบริหารสติปัญญาและไหวพริบ

3

ทอดทิ้ง

เหนื่อย...เพลียเต็มที แต่กว่าจะข่มตาหลับสิขเรศต้องนับ
ทั้งกะทั้งแพะ นับถึงร้อยวนไปวนมาอยู่หลายรอบ พักผ่อนยังไม่ทัน
เต็มอ้อมก็ปลันรู้สึกตัวตื่น แขนซ้ายเป็นเหน็บชาหมดทั้งแถบ สืบเนื่อง
จากถูกของหนักบางสิ่งกดทับเป็นเวลานาน

“เฮ้ย!” ร่างสูงทะลึ่งขึ้นนั่ง พร้อมๆ กับที่มีคนเผยอเปลือกตา
จั่วเจีย เข้าตรูแล้ว พอจะมองเห็นกันและกันเป็นเงาตะคุ่ม

“อะไรหรือนาย”

“มานอนตรงนี้ตั้งแต่เมื่อไร กล้าดียังไงมานอนเบียดฉัน”

“ไม่ได้นอนเบียดเสียหน่อย ข้านอนบนตัวนายเลย เอาซากาย
เอาไว้” มันนั่งบ้าง เกาแขน เกาขา เกาคอ เกาตะโพก ออกอาการ
ขัดว่ายังไม่หายง่วง

“ไฉ่บัว!”

“ก็ตึกๆ มันหนาว ซักกลวนายหนาว ผ้าห่มมีผืนเดียวก็ต้องแบ่งๆ
กันห่ม”

“ไปเลยนะ ไปอยู่ไกลๆ ตื่น ถ้าไม่อยากเจ็บตัว กลับไปนอนบน
แคร่ไม้ไผ่ของเธอโน้น ห้ามตีขลุ่ยมาทำมิดีมิร้ายฉันอีก คือด้านนัก
ประเดี้ยวเหอะ ได้เลือดตกยางออกกันมั่ง”

“นายหนอนาย เห็นข้าซื้อปื้อเป็นควายเขาโง่งอยู่เรื่อย นายไม่กล้าตบตีข้าหรอก ถ้านายจะทำนายทำตั้งแต่เมื่อวานแล้ว” อย่างคล่องแคล่วว่องไว ร่างเล็กย่นขึ้นก่อนจะบิดขี้เกียจ

“นายหนอนต่อให้สบายใจเถอะ ข้าจะไปลำธารตักน้ำเอามาใส่ตุ่ม ที่ตักๆ เอาไว้พวกชาวบ้านที่มาช่วยงานใช้ไปหมดแล้ว จะหาเก็บพริกขี้หนูมาทำกับข้าวให้นายกับปู้กินด้วย”

“ยังมีดอยู่เลยนะ ฟ้ายังไม่ทันจะแจ้ง”

“นายห่วงข้ารี”

“ไม่ห่วงสักนิด โดนเสือคาบไปฉีกกินในป่ายิ่งดี”

เด็กสาวหัวเราะสดใส ปะทะคารมกับหนุ่มหล่อรับอรุณ จากที่วงม้นหายง่วงเป็นปลิดทิ้ง

“นายนะปากร้ายใจดี เดี่ยวดูเดี๋ยวตวาด จริงๆ ลึกๆ ก็ห่วงใยข้า ก็อย่างว่าแหละ ข้ามันคนน่ารักเจ้าเสน่ห์ ระวังนะนาย ระวังจะตกหลุมรักไอ้บัวจนวนายโง่หัวไม่ขึ้น”

สิขเรศสะบัดหน้าพริต ถ้าทุกเช้าต้องตื่นมาเจอไอ้บัวจนวนอนอยู่ข้างๆ ตอล้อตอเถียงกันด้วยเรื่องศัพท์เพหะตั้งแต่ยังไม่ทันได้แปรงฟันชีวิตจะเป็นอย่างไร อเนจอนาถสุดขีด หรือจะเต็มไปด้วยสีสันบรรเจิดที่เขาไม่เคยพบพานมาก่อน

“ข้ารู้จักระมัดระวังตัวหรอกน่า ไม่ไปเหยียบบุงเงี้ยวเขี้ยวขอให้มันจกกัดเอาได้ ปู้ของข้าเคยเป็นพรานป่า ข้าตามปู้เข้าป่าตั้งแต่ยังเด็ก อสรพิษตัวไหนมันร้ายกาจนัก ข้าจะจับมันหักคอถลกหนังเอามาอย่างไฟกิน”

“หี! เก่งเหลือเกินแม่คุณ เก่งจนตกน้ำตกทำเป็นลูกหมาตกน้ำ”

“ใช่ ข้าเก่ง ตกน้ำแทนที่จะตายกลับได้ผิวหล่อ สาวๆ ไปงะง่อน อิจฉาข้ากันทั้งนั้น” ตอบโต้เสร็จมันก็ไป ทิ้งผู้ชายตัวโตไว้กับอารมณ์พลุกพล่าน

สิขเรศล้มตัวนอนหงายยกแขนก่ายหน้าผาก จะทนไม่ไหวแล้ว
จะทนไม่ไหวแล้วว๊าย! พับฝ่าสี

นอนต่อกันนอนไม่หลับ จะเลิกนอนก็ไม่มีกิจกรรมอะไรให้ทำ จึง
จำต้องนอนพลิกตัวกระดึบกระส่ายอยู่นานกว่าแสงสว่างยามเช้าจะ
สาดกระจายเข้ามาในห้อง

อาบน้ำและทำธุระส่วนตัวเสร็จชายหนุ่มก็ไม่รีรอชักช้า
วันนี้เขาจะกลับไร่ พาเพื่อนๆ อีกสามคนออกไปจากชุมชนไปชาง่อน
ให้จงได้ ยอมเอออออกห่อหมกเข้าพิธีแต่งงานกับเด็กสาวแปลกหน้าก็เพื่อ
การนี้ ถ้าชาวบ้านจะกักขังหนองเหนียวเขาไว้ก็ก็ต้องเอาช้างร้อยเชือก
มาจุด ณ ตอนนี้ก็ใกล้แล้ว ใกล้จะเป็นบ้า

“นายกินข้าว ชำตั้งสำหรับเอาไว้ตรงชานกระท่อม”

“ฉันจะคุยกับปู่ของเธอ มีเรื่องสำคัญต้องคุย”

“เอาไว้มหน้าแล้วนายค่อยชวนปู่คุย ปู่สวดมนต์อยู่ อีกนาน
แหละกว่าจะเสร็จ”

“ปู่ของเธอละ ไม่กินพร้อมกันหรือไง”

“ปู่กินแล้ว กินบนแคร่ตอนที่นายไปอาบน้ำ”

“ฉัน...เอ่อ...ฉันไม่ค่อยหิว” เขาย่ำเบียง ห่วงกังวลเรื่องความ
สะอาด กับข้าวที่ไต่บัวทำไม่น่าจะถูกสุขลักษณะ

“หิวไม่หิวก็ต้องกิน ละแวกนี้ไม่มีร้านขายข้าวแกงให้นายวิ่งไป
ซื้อหรอกนะ ฝีมือต้มผัดแกงทอดของข้าไม่เป็นสองรองใคร ลี้อัน
สามบ้านแปดบ้านว่าอร่อยเหาะ”

“กินก็กิน” สิขเรศเบือจะฟัง

ไ้เด็กชี้ไม้! คุยโวโอ้อวดไปเสียทุกเรื่อง

ที่ว่าไม่หิวไม่ใช่ความจริง ท้องร้องจ๊อกๆ คร่ำครวญตั้งแต่
เมื่อวาน นอกเหนือจากมือเข่าที่เขากับพลพรรคประกอบอาหารง่าย ๆ

กินร่วมกันตรงจุดทางเดินท์ เขากล้าหยิบเข้าปากก็เฉพาะสัมผัสลูกไม้
ขนาดตึมน้ำฝนจากขันอะลูมิเนียมยังรู้สึกตะขิดตะขวงใจ

กับข้าวที่ไต่บัวภาคภูมิใจนำเสนอคือ น้ำพริกขา ผักสด ผักต้ม
ผัดเผ็ดเนื้อสัตว์สับละเอียดอีกหนึ่งจาน

“จานนี้อะไร” สีเขเรศพินิจแล้วพินิจอีก

“นาย นายเคยกินนกกระทาไหม”

“ไม่เคย แต่กินได้” ที่กินไม่ได้คือเนื้องู เนื้อสุนัข เนื้อสัตว์แปลก
ประหลาดที่มนุษย์ทั่วไปไม่นิยมบริโภค

“กินเยอะๆ นะนาย เพื่อนายข้าทุ้มเทศผู้มีมือ นายจะได้ติดใจ
เสน่ห์ปลายจวักไปไหนไม่รอด” คะยั่นคะยอไม่พอ มันยังตักผัดเผ็ดโรย
ใบมะกรูดฉีกใส่จานให้ด้วย

ไม่น่าเชื่อก็ต้องเชื่อ แม่ครัวตัวจ้อยมีฝีมือที่เด็ดดวงเอาเรื่อง
เศรษฐกิจหนุ่มกินไปเผ็ดไป สลิมตัวไปกับความหิวและความอร่อยอัน
เลิศล้ำ ยอมวางช้อนก็ต่อเมื่ออ้อมเกือบจุก ข้าวสวยหุงนุ่มสองจานพูนๆ
กับน้ำอีกครั้งขึ้นเป็นอะไรที่เกินความคาดหมายของเขาไปมาก กะจะ
กินรองท้องแค่นี้พอมีแรงขับรถกลับไร่พันดาวไหม

“อร่อยไหมนาย”

“จ้ะ... ก็พอกล่อมแกล้มกินได้”

“กับข้าวถูกปากนายข้าก็ชื่นใจ กินง่ายอยู่ง่ายแบบนี้ข้ารักตาย
เลย ได้ยินมาว่าคนในเมืองเรื่องมากดัดจริต โน่นไม่เอานี้ไม่เอา สรรหา
แต่ความฟุ่มเฟือยอวดมั่งมี” มันชวนคุยพลางรวบรวมจานซ้อนใส่ถาด
จะยกไปเก็บ

“นายนอนกับพื้นกระท่อมได้ อาบน้ำตามลำธารก็ได้ กินผัดเผ็ด
คางคกได้อีก เก่งจริงๆ สมแล้วที่เป็นตัวไต่บัว”

“ผัดเผ็ดคางคก!” ร่างสูงลูกพรวดขึ้นยืนประคองโดนไฟฟ้าชอร์ต
หมื่นโวลต์ สองหูอื้ออึง ภาพผืนหนังตะปุมตะป๋ามุศพรายเต็มหัว

คางคกเป็นสัตว์มีพิษ อันตรายของมันอยู่ที่ตอมน้ำเมือกใกล้หู

“นายเป็นอะไร” สาวน้อยเงยหน้าขึ้นถาม ดวงตาบ้องแบ้วช่างดูใสซื่อ

“กับข้าวจานนั้น ผัดเผ็ดที่เธอผัดให้ฉันกิน เอาตัวอะไรมาทำ”
สิขเรศถามซ้ำและชัด หายใจเข้าออกแรงจนอกกระเพื่อมด้วยโมโห

กรมควบคุมโรคกระทรวงสาธารณสุขเตือนแล้วเตือนอีกว่าห้าม
รับประทานคางคก หรือแม้แต่ไข่ของมัน สารพิษบูฟากิน บูโฟโทกซิน
และบูโฟเทนิน มีฤทธิ์ต่อระบบประสาท มีผลต่อระบบทางเดินอาหาร
ถึงขั้นเสียชีวิตได้

“ก็คางคกไง ตัวคล้ายๆ กบแต่คนละสี กบสีเขียว คางคกสี
น้ำตาล ไม่รู้จักหรือนาย”

“ไอ้บัว!” มือหนาเอื้อมไปกระชากคอเสื้อพื้นเมืองสีซีด ดึงร่าง
น้อยให้ยื่นขึ้นประจันหน้า

“ฉันถามเธอแล้วนะ ถามว่าจานนั้นเนื้ออะไร เธอบอกว่า
นกกกระทา ฉันถึงกิน”

“ข้าไม่ได้ตอบ”

“อย่ามาไขสื่อนะ”

“ไขสือแปลว่าอะไร”

“โวย!” ชายหนุ่มหัวฟัดหัวเหวี่ยง จ้างกำปั้นค้ำกลางอากาศ
ถ้าไม่ติดว่าเป็นผู้หญิงจะต่อยเต็มหมัด เอาให้เข้าตาแตก

ไอ้บัวไม่ยักกลัว มันยิ้มระรื่นขึ้นบานเหมือนอย่างเคย

“ข้าแค่ถามนายว่านายเคยกินนกกกระทาไหม นายก็ว่านายไม่เคยกิน ที่นายถามข้าว่าจานนี้อะไร ข้ายังไม่ได้อตอบ”

หนุ่มหน้าเข้มกลืนน้ำลายเหนียวหนืดลงคอ พะอืดพะอม
ขยักขย่อน ท้องไส้ปั่นป่วนยิ่งกว่าเมาเหล้า

“หน้าบูดเป็นตุ่มเปิดอีกแล้วนาย จะอะไรนักหนา กินก็กินไป

แล้ว รังเกียจนัก ข้าจะล้วงคอให้ นายจะได้ฮัก”

“เออ! ที่เอ็งข้าไม่ว่า ที่ข้าเอ็งอย่าไวยก็แล้วกัน” เขาผลักสาวน้อยจอมเล่นลิ้นจนเซหัวทิ่ม เตือดดาลแคไหนก็ต้องระงับ กฎของลูกผู้ชายคือไม่รังแกผู้หญิง แม้ผู้หญิงบางคนจะน่ากระที่บ

“ข้าออกโครมๆ ว่ากินคางคกแล้วตาย อะไรที่ควรรู้หัดรู้ชะมั่งเรื่องไม่ควรรู้กลับสู้” เช่นเรื่องของนายสิงห์แห่งไร่เรื่องสิงห์เป็นต้น

“กินคางคกฝีมือคนอื่นอาจจะตาย แต่กินคางคกฝีมือไ้บัว กินอีกร้อยหนก็ไมตาย ข้ากับปูกินมานานักต่อนักแล้ว” มันถลามายืนเถียงถึงแม้ความสูงไม่สมดุล ต้องแหงนหน้าจนเมื่อยคอก็ไม่ยอมลดราวาคอก

“ข้าจะเตือนนายเอาไว้ละ อย่าคิดว่าข้าตัวเล็กกว่าแล้วจะหงอนีกอยากดุก็ดู นีกอยากข่มก็ข่ม หนุ่มๆ ไปงะง่อนคนไหนปากเสีย กล้าแซว กล้าดูหมิ่นเหยียดหยามข้า ข้าเตะร่วงผล็อยมาหลายคนแล้ว คนอย่างไ้บัวถึงสู้ไม่ได้ก็จะสู้ ต่อให้นายเป็นผัว ถ้านายย่ำยีน้ำใจข้า นายกับข้าจะเห็นดีกัน”

“ฉันไม่ใช่หนุ่มๆ ไปงะง่อน ไม่ใช่ไ้บัวที่แพ้ที่จะกลัวเสียงตวาดแว๊ดๆ ของเธอ” รวดเร็วเท่าความคิด สีเขียวจิ้มหน้าผากโนกนูนด้วยปลายนิ้วชี้ ออกแรงสั่งสอนมากหน่อย กระทั่งดวงหน้าเล็กเรียวผะหงาย

ไ้บัวกัดริมฝีปากล่าง เพิ่งเตือนนายรูปหล่อไปหยกๆ ว่าอย่าบังอาจคิดรังแก นายไม่ฟัง ถึงฟังก็เข้าหูซ้ายทะลุหูขวา

“โอ๊ย!”

แค่พริบตาเดียวสถานการณ์ก็พลิก จากผู้กระทำเป็นผู้ถูกระทำ ท่อนแขนแข็งแรงโดนมือบางจับบิดเต็มรัก ความรู้สึกเจ็บแปลบแล่นเป็นริ้วจากข้อมือจดหัวไหล่ เรียวแรงของสาวสิบหกมีมากเกินตัว

“เก่งนะเก่ง แต่เก่งแล้วเหลิงไม่คนนามือฉันทะลอกนะ” สีเขียว

ไม่ยอมพ่ายแพ้ฝ่ายๆ ตอบโต้แก้เกมกระทั่งแขนขาพัวพันกันอุตุลุด ขึ้น
ยกธงขาวให้เด็กเพิ่งเกิด ต่อไปมันจะยิ่งได้ใจ

ต่างคนต่างมุ่งมันจะเอาชนะ ฝ่ายชายเป็นฝ่ายเสียเปรียบเพราะ
กลัวไ้บัวเจ็บ ต้องยอมแรงคอยระมัดระวังไม่ให้หลังมือ ตื้อด้าน
แก่นกะโหลกแค้ไหนมันก็เป็นผู้หญิง เป็นเพศที่อ่อนแอกว่า

“อะแฮ่ม!” เสียงกระแอมของพ่อเฒ่าทองเอี่ยมช่วยแยกมวย
คู่เอกให้ผละออกจากกัน

“ผิวหนุ่มเมียสาวพลอดรักกะหุ่่งกะหนึ่งกันแต่เช้า เมื่อคืนคง
ชื่นมื่นน่าดู”

ไ้บัวยิ้มแหย เสไปเก็บสำหรับกับข้าวต่อ

“พ่อเฒ่ามาก็ดีแล้ว ผมมีเรื่องจะคุยด้วย คุยต่อหน้าพรานบุญ”

ชายชราผู้ถือไม้เท้าอันใหญ่หัวเราะหึๆ อารมณ์ดี

“เอ็งอยากจะไปจากโป่งชะง่อนใจจะขาดแล้วสินะ เอ้า! คุยก็
คุย แต่ข้าจะเข้าไปทักทายพรานบุญก่อน อีกสักเดี๋ยวจึงค่อยตาม
เข้าไป”

“ไม่ต้องมีใครเชื้อเชิญ ผู้นำชุมชนเดินผ่านเข้าประตูกระท่อมไป
อย่างคืบเคย

“นาย”

สิขเรศมองดวงหน้ารูปไข่ที่ก้มงุดคางเกือบชิดอก แม่เสื้อสาวที่
เขาสู้รบตบมือด้วยอันตรายไปแล้ว เหลืออยู่ตอนนี้คือครุณีน้อยที่ดูไร้
พิษสง จอมแสบจะมาไม่ไหนอีก ตัวกระจ๊อยร่อย แต่ลูกกล่่ลูกชนหลาย
ร้อยเล่มเกวียน

“อะไร”

“จะทิ้งข้าหรือนาย”

ก็ไมรู้ทำไมต้องใจกว้าง สะดุดหูกับเสียงขึ้นจุมกอย่างคนจะ
ร้องไห้

“ข้าไม่มีพ่อแม่ ไม่มีพี่ป้าน้าอาเหมือนคนอื่นๆ ปู่บอกข้าเมื่อเข้า
ว่าปู่กำลังจะตาย จะอยู่กับข้าอีกแค่ห้าวันเท่านั้น นายรู้ไหม ที่ข้ายิ้ม
ที่ข้าหัวเราะ ในอกของข้ามีแต่น้ำตา นายอยากกลับบ้านข้ารู้ แต่ใน
ยามที่ข้าอ่อนแอ ข้าอยากให้นายอยู่ด้วย สองหัวยังงี้ก็ดีกว่าหัวเดียว”

ร่างสูงยืนทื่อเป็นหิน หน้าหงว่งในหัวใจซอบกล รู้สึกขมในคอ
จนต้องเบือนหน้าไปมองกิ่งไม้ข้างกระท่อม

“บ้านา! เชื่อบันตู่เป็นตะไปได้ ปู่ของเธอยังดูแข็งแรงอยู่เลย ลูก
ได้นั่งได้ ข้าวปลาอาหารก็กินเป็นปกติ ยังไม่ตายง่ายๆ หรอกนะ คน
จะตายปานนี้พราห์พ่อพูดจาไม่รู้เรื่องแล้ว”

“ปู่ของข้าทำนายอนาคตแม่นยำนัก ไม่เคยทายพลาด”

“ปู่ของเธอแก่มากแล้ว ความจำอาจจะเลอะเลือน วิชาความรู้
อาจจะถดถอย ใจที่เคยแม่นวันนี้อาจจะไม่แม่น” สีขเรศถอนม่น้ำใจ
ผู้ฟังจนสุดความสามารถ

เขาไม่เชื่ออย่างที่ไฉ่บัวเชื่อ เห็นเป็นเรื่องงมงายหาสาระไม่ได้
ถ้าพราณบุญล่องรู้อนาคตโดยไม่แหกตาชาวบ้าน คงไม่ทำนายว่าหลาน
สาวของแกคือคู่แท้ของเขา หนิกันไม่พ้น น้ำกับน้ำมันไม่มีทางผสมรวม
เป็นหนึ่งเดียว

“คุยกันแบบเปิดอกเลยนะ ฉันมีโลกของฉัน มีภาระหน้าที่ต้อง
รับผิดชอบ ต้องดูแลเกื้อกูลคนงานในไร่พันดาวนับร้อยชีวิต จะอยู่
เรื่อยเปื่อยกับเธอไปวันๆ ที่โป่งชะง่อนไม่ได้”

“ข้ารู้” เสียงมันอ่อย หน้ามันหมอง

สิงหราชพูดถูก สังคมชนบทแห่งนี้เคร่งครัดเรื่องรักษานวลสงวนตัว
แต่งงานแล้วตามประเพณีของท้องถิ่น ถ้าอยู่ๆ เขาหายตัวไปเด็กสาว
จะตกที่นั่งลำบาก พาไปอยู่ไร่พันดาวด้วยกัน หางานให้ทำหรือไม่ก็
ส่งเสียให้เรียนหนังสือน่าจะเป็นทางออกที่ดี

“ไปอยู่กับฉันไหม ไปวันนี้เลย พาปู่ของเธอไปด้วย”

รู้ว่าเป็นเหาแล้วคันหัว เขายังบ้าจับเหาใส่หัวตัวเอง จะบิดภาวะได้อย่างไรในเมื่อใครต่อใครในชุมชนโป่งชะง่อนเข้าใจว่าไอบัวมีผิวแล้วไม่บริสุทธิผุดผ่องเป็นสาวพรหมจรรย์

สาวน้อยส่ายหน้าหวิว แกวตามุ่งมันเด็ดเดี่ยวเต็มไปด้วยความรักและความเทิดทูน

“ปู่จะตายที่นี่ สั่งเสียไว้หมดแล้วว่าข้าต้องทำอะไรบ้าง ถ้านายอยู่ไม่ได้ นายก็ไปเถอะ เมื่อข้าเหลือตัวคนเดียวแล้วข้าจะไปหานาย”

“หาทางส่งข่าวไปก็ได้ ฉันจะส่งคนมารับ”

ไอบัวจ้องมองผู้ชายที่ปู่บอกให้มันฝากชีวิตให้เขาดูแล นายมีรดคันไก่อ่ ขับก็ขับเป็น แต่นายจะให้คนอื่นมารับ ไม่อยู่เคียงข้างในยามที่มันต้องการกำลังใจ ปล่อยให้มันเผชิญความเศร้าอันเกิดจากการสูญเสียพลัดพรากเพียงลำพัง

วันนี้มันเชื่อปู่ เห็นใจสิขเรศว่าเพิ่งถูกมัดมือชก แต่วันหน้ามันจะพิสูจน์หัวใจนายเสือแห่งไร่พันดาวให้ถ่องแท้ ถ้าค้นพบแล้วว่าหัวใจของเขาคือหัวใจทอง มันจึงจะยอมละทิ้งยศเป็นเมียที่ดี ทำตัวน่ารัก น่าทะนุถนอมซิดเซย เจกเช่นผู้หญิงอ่อนหวานคนอื่น ๆ

ใกล้เที่ยงกระบะไฟรั่วสี่ประตูขับตามหลังกันสองคันออก จากชุมชนโป่งชะง่อน คันหน้าผู้เดินทางคือสิขเรศกับสิงหราช คันหลังต้นนที่รับหน้าที่เป็นสารทีให้วิศรุตนั่งโดยสารอยู่บนเบาะข้างคนขับในลักษณะคอบีบค่ออ่อน เส้นทางขรุขระทุรกันดาร เต็มไปด้วยหลุมบ่อและดินโคลนเฉอะแฉะในหลายต่อหลายจุด แต่หนุ่มร่างอ้วนทั้งหลับทั้งกรนเสียงดังสนั่นรธ เนื่องด้วยร่างกายอุดมไขมันอ่อนระโหยจนไม่อาจฝืนลิ้มตาขึ้นได้

สิงหราชนั่งเงียบเพราะรู้ว่าสิขเรศต้องใช้สมาธิกับเส้นทางที่ค่อนข้างวิบาก จนกระทั่งพ้นจากถนนดินดำเข้าสู่ถนนลาดยางมะตอย

บทสนทนาจึงเริ่มต้นขึ้น

“แปลก”

“ยังไง”

“แค่นายผ่ายปอดช่วยเหลือเด็กบัว พ่อเผ่าทองเอี่ยมกับชาวบ้าน ถึงขั้นบีบบังคับให้นายแสดงความรับผิดชอบ ต้องแต่งกับเด็กบัวเพราะถือเป็นการผิดผี ถ้าไม่แต่งเด็กบัวจะเสียหาย มีมลทินติดตัวไปตลอดชีวิต แต่นี่ตบแต่งกันตามประเพณีแล้ว ถึงไม่มีอะไรกันเด็กลูกนั้นก็ขึ้นชื่อว่า เป็นเมียนายแล้ว รู้กันทั้งตำบล”

“อือฮิ”

“ถ้านายกลับไร่แล้วไม่ย้อนกลับมารับเด็กบัวจะเสียหายหนักกว่าเดิม บ่าวสาวเข้าหอกันชาวบ้านก็ต้องเข้าใจว่าเด็กบัวเสียตัวให้นายแล้วหนักข้อกว่าเสียจูบเสียอีก”

“อืม”

“นายกับเด็กบัวเพิ่งจะแต่งงานกันเมื่อวาน แต่งอย่างจุกละหุกวันนี้พรานบุญกับพ่อเผ่าทองเอี่ยมยอมปล่อยพวกเราให้เดินทางออกจากโป่งชะง่อนได้โดยสวัสดิภาพ ทั้งๆ ที่ไม่มีหลักประกันอะไรเลยนอกเหนือไปจากคำสาบาน”

สิขเรศขมวดคิ้วหน้ายู่ ไซ้ หลังมือเข้าเขาเปิดอกคุยกับพรานบุญประสาธน์ผู้ชาย คุยต่อหน้าพ่อเผ่าทองเอี่ยม ชี้แจงกับปู่ของไ้บัวว่ามีความจำเป็นต้องกลับไร่ หน้าที่การงานรอเขาอยู่ที่นั่น เพื่อนๆ อีกสามคนก็อยากกลับบ้าน

ชายชราทำที่ว่าเข้าใจ ไม่เหนียวรั้ง ไม่เรียกร้องทรัพย์สินเงินทองเอาไว้ใช้สอยแม้แต่บาทเดียว แก่กว่าแก่ใกล้ตายแล้วจึงปฏิเสธที่จะย้ายถิ่นฐานไปอยู่ในที่ที่ไม่คุ้นเคย และไม่ปรารถนาการดูแลรักษาจากสถานพยาบาล แต่ประสงค์จะสิ้นลมหายใจอย่างสงบ ไ้บัวก็จะอยู่ดูใจของมัน ทำหน้าที่หลานกตัญญูจนจบจนวินาทีสุดท้าย

ประการเดียวที่เราต้องทำเพื่อแลกอิสรภาพ คือต้องกล่าวคำสาบานกับคนแก่ใกล้ตายว่าจะดูแลไต่บัวไปตลอดชีวิต ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นก็จะต้องไม่ทิ้งขว้างเด็ดขาด

“นายจะบอกอะไรฉัน”

“คนแก่สองคนให้ความสำคัญกับคำสาบานของนายมาก ดูเชื่อมั่นไว้วางใจ ไม่บังคับให้ทำสัญญาเป็นลายลักษณ์อักษร เหมือนว่าถ้าหากกล่าวคำสาบานต่อหน้าพรานบุญแล้วจะไม่มีทางบิดพลิ้วได้เลย”

“ไม่มีอะไรหรอกสิ่งหนึ่ง ความเชื่อของนายกับสังคมที่ความเจริญยังเข้าไม่ถึงมันเป็นของคู่กัน อีกอย่างแค่เด็กผู้หญิงตัวเล็กๆ คนเดียวฉันเป็นที่พึ่งให้มันได้แน่ ก็อย่างที่นายว่า เลี้ยงมันไว้เอาบุญ จะสิ้นเปลืองก็ไม่มากนัก”

“ตลอดชีวิตนะเสือ ตลอดชีวิตมันยาวนานไม่รู้กี่ปีต่อกี่ปี อะไรที่นายไม่คาดคิดก็อาจจะเกิดขึ้นได้”

“นายก็รู้จักฉันดี สาบานไปก็เท่านั้น ฉันไม่เชื่อไม่ศรัทธา เห็นแก่มนุษย์ธรรม ฉันจะอุปการะไต่บัวไม่ให้มันตกระกำลำบาก ถ้าปู่มันตาย ฉันจะเป็นผู้ปกครองให้มันเอง”

สิงหราชพยัคฆ์หน้าซำๆ ความเชื่อของเขากับความเชื่อของสิขเรศ คล้อยตามกันอยู่เสมอ ซ้ำอุปนิสัยใกล้เคียงกันจึงคบกันเป็นเพื่อนรักสนิทสนมไปมาหาสู่กันตั้งแต่ยังเยาว์ แต่หนนี้กลับรู้สึกกังขาอยู่ในใจชอบกล

ปู่ของเด็กบัวต้องการคำสาบาน และสิขเรศก็สาบานไปแล้วสำหรับเขาถ้าจะดูแลผู้หญิงสักคนไปตลอดชีวิต ผู้หญิงคนนั้นต้องสลักสำคัญอย่างมาก เป็นเมีย เป็นแม่ของลูก ไม่ใช่เด็กสาววัยกระเตาะที่เพื่อนเกลอออกปากว่าน่ารำคาญยิ่งกว่าแมลงหวี่ แต่ละวีรกรรมของเด็กบัวชวนปวดเศียรเวียนเกล้าเป็นที่สุด

คุ้ยบ้างเจียบบ้าง กระทั่งรถยนต์เลี้ยวเข้าสู่อาณาบริเวณส่วน

บุคคล กว้างสุดลูกหูลูกตาคือไร่อันอุดมสมบูรณ์ ไร่พันดาวเป็นแหล่ง
ท่องเที่ยวเชิงเกษตรประจำจังหวัด ปลุกผักผลไม้หลากหลายสายพันธุ์
โดยมุ่งเน้นว่าต้องปลอดสารพิษ ไม่ใช้สารเคมีในการกำจัดศัตรูพืช
ผลผลิตหนึ่งในสามส่วนส่งขายต่างประเทศ อาทิ สิงคโปร์ ฮองกง ญี่ปุ่น
จีน มาเลเซีย ที่เหลือส่งตรงให้ร้านอาหาร ซูเปอร์มาร์เกต โรงงาน
อุตสาหกรรม และเปิดร้านออร์แกนิกไว้ภายในไร่เพื่อจำหน่ายพืชผลให้
แก่นักท่องเที่ยว ที่ปัจจุบันตื่นตัวและหันมาใส่ใจสุขภาพกันมาก

“ขึ้นบ้านไปนอนพักสักงีบก่อนสิ เย็นๆ ค่อยกลับไร่เรื่องสิงห์”

“เอาไว้วันหน้าดีกว่า ทีมงานมาหลายวันแล้ว คิดถึงย่าด้วย
ไม่ได้ยินเสียงบันจุกิจจุ๊ก็เหมือนชีวิตขาดอะไรไปอย่าง”

ผู้ฟังหัวเราะ ผู้พูดพลอยหัวเราะตาม คุณนายสร้อยระย้ารัก
หลานไหนยิ่งกว่าแก้วตาดวงใจ นางเลี้ยงดูอุ้มชูของนางมาตั้งแต่เข
ายังเป็นเด็กน้อย ขนาดว่ารักมากก็ยังไม่วางใจดื้อขี้ก้นอยู่เนืองๆ

“นั่นสินะ หลานชายไม่อยู่ ป่านนี้ย่าสร้อยคงเฉาแย่”

สิงหราชจอดรถสปอร์ตอเนกประสงค์เอาไว้ที่ไร่พันดาว ขณะถ่าย
สัมภาษณ์ชั้นแรกของตัวเองเสร็จ ชายหนุ่มก็สนทนากับเพื่อนรักอีกเพียง
เล็กน้อยแล้วเอ่ยปากขอตัว

คนหนึ่งเดินขึ้นบ้านทรงไทยประยุกต์ใต้ถุนโปร่ง อีกคนเปิดประตู
พาหนะคันโปรด กำลังจะก้าวขึ้นไปนั่ง

“พี่สิงห์ กลับมาแล้วหรือคะ”

เจ้าของชื่อหันหน้ามาเจอหญิงสาวโฉมสะคราญถึงสองคน
แก้วกุดั่นเป็นลูกพี่ลูกน้องกับสิขเรศ เมื่อบิดามารดาของหล่อนประสบ
อุบัติเหตุเสียชีวิต แม่เลี้ยงศรีดาราก็รับหลานกำพร้าเอามาดูแล เธอ
รักใคร่เอ็นดูบุตรของน้องชายเสมือนลูก

พิริตาเป็นเพื่อนคอนข้างสนิทของแก้วกุดั่น เคยเรียนมหา
วิทยาลัยเดียวกัน จบคณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชีเหมือนกัน

“เมื่อวานยายกวางแกงยอดมะพร้าวอ่อนใส่ไก่สุกฝีมือเลยคะ
อร่อยมาก แกงรอฟีสิงห์กับพี่เสือกกลับมากินแต่กรือเก้อ” พริตาส่งเสียง
เจื้อยแจ้วทำตัวเป็นแม่สื่อ

ในขณะที่แกวกู้ด้นก้นหน้าจูด พวกแก้มสองข้างแดงระเรื่อ หล่อน
ชี้อาย อีกทั้งยังไม่ใช้คนกล้าแสดงออก

“อุระติดพันนิตหนอยนะครับ จำเป็นต้องค้างคืนต่อกันอีกคืน”

“เจอพี่สิงห์ก็ดีแล้ว พี่สิงห์ขา ตาลกับกวางชอบปั่นจักรยาน
กินลมชมวิวกันคะ ปั่นรอบไร่พันดาวมาเป็นเดือนก็เริ่มเบื่อ อยาก
เปลี่ยนบรรยากาศไปปั่นที่ไร่เรื่องสิงห์บ้าง จะได้ไหมคะ”

“ยินดีครับ”

“แต่ว่า...ผู้หญิงสองคนปั่นกันตามลำพังคงเด้อๆ ด๋าๆ น่าดู ไม่รู้
ตรงไหนมีอะไรน่าเที่ยวบ้าง ถ้าพี่สิงห์สละเวลาปั่นเป็นเพื่อนล่ะก็ จะ
รีบไปปั่นพุงนี้เลยคะ”

“พี่ขอดูหน้างานก่อนนะครับ ถ้างานไม่ยุ่งมากนักก็พาน้องๆ
เที่ยวได้”

“เฮ้! เห็นไหมยายกวาง พี่สิงห์ของเธอใจดีจะตาย” พริตา
ยิ้มแฉ่ง ยัดเยียดสิงหราชให้เป็นพี่สิงห์ของแกวกู้ด้นหน้าตาเฉย

“ขอบคุณคะพี่สิงห์” สาวเรียบร้อยยกมือกระพุ่มไหว้ หัวใจเต้น
แรงระรัวอย่างผู้หญิงที่กำลังตกหลุมรัก

“พี่ไปนะครับ ฝากสวัสดิ์คุณป้าดาราด้วย”

สิงหราชขึ้นรถและขับออกไป เหลือสองสาวยืนอยู่ด้วยกันได้
ต้นปีบ

“ผิดคำฉันพูดเสียทีไหน ด่านได้อายอด นี่ก็รู้ตหน้าไปก้าวหนึ่ง
แล้ว อยากเป็นหลานสะใ้คุณนายสร้อยระย้าเธอต้องกล้ำมากกว่านี้
อย่ามัวแต่เหนียม เลิกกระมิดกระเมี้ยนสนิมสร้อยได้แล้ว ถ้าพี่สิงห์มา
ปั่นจักรยานด้วยก็ต้องแกล้งรถล้มข้อเท้าแพลงเดินไม่ไหว ให้เขาช่วย

อุ้ม หรืออย่างน้อยที่สุดก็ช่วยประคอง”

แก้วกุดั่นยิ้มเหี้ย เกิดเป็นหญิงแท้จริงแสนลำบาก โຈ่งแฉ่งนักก็ดูไม่งาม ซุกซ่อนเอาไว้เป็นความลับก็อัดอั้นตันใจ

“ฉันช่วยเธอแล้ว เธอก็ต้องช่วยฉันบ้าง คีนวันเสาร์ไปนั่งฟังเพลงซิทๆ ในตัวจังหวัดกัน ชวนพี่เสือไปด้วยนะ บอกเขาว่าไปกันแต่ผู้หญิงกลัวจะโดนพวกขี้เมาลวนลาม หรือจะหาข้ออ้างอื่นก็ได้ เอาที่เข้าท่าหน่อย”

“จะดีหรือตาล”

“ดีสิ ต้องดีอยู่แล้ว ฉันเป็นเพื่อนเธอนะกว้าง เหมาะจะเป็นพี่สะใภ้เธอมากกว่าผู้หญิงคนอื่นๆ เป็นเพื่อนกันด้วย เป็นญาติกันด้วย เราสองคนจะได้เกี่ยวดองกันสองชั้น” ดวงตาคมเฉียวทอประกายวาดฝัน

ลูกสาวเพียงคนเดียวของเสียโรงงานน้ำตาลอยากได้อะไรก็แค่ออดอ้อนออเซาะ บิดามารดาจะรีบสรรหาเอามาปรนเปรอ ขนาดว่าเรียนจบปริญญาตรีเป็นบัณฑิตแล้วยังไม่ต้องประกอบสัมมาอาชีพวันๆ ลอยชายไปมาสบายใจเฉิบ

แก้วกุดั่นสงบปากสงบคำ สีขเรศกับหล่อนไม่ได้คลานตามกัน ออกมาก็จริง แต่เขาก็เป็นพี่ชาย นายเสือแห่งไร่พันดาวเสน่ห์แรงเป็นที่หมายปองของสาวๆ ทั่วจังหวัดตาก ที่มีอายุหน้อยก็สนใจในคุณสมบัติอันเพียบพร้อมไปด้วยความรู้และทรัพย์ศฤงคาร อยากอ้าแขนรับเป็นลูกเขยเข้าร่วมวงศ์ตระกูล ถ้าเขาจะปักใจรักใครตัวเลือกย่อมมีมากมายหลายทาง

พิริตาสะสวย แต่งตัวเก่ง พรมน้ำหอมกลิ่นจรุงเฝ้ายวนอยู่เสมอ แต่สวยจับจดเหยียบขี่ไถไม่ฝ่อ แม่เลี้ยงศรีศรียาไม่ปลื้มอยู่แล้ว ตัวสีขเรศเองยิ่งแล้วใหญ่ เขาไม่ชอบด้วยซ้ำที่หล่อนคบหาสมาคมกับพิริตา โดนเพื่อนฝูงจุมูกและกคให้เป็นลูกได้ ถึงไม่เคยออกปากตำหนิ

แต่พี่น้องกันแถมมองตาก็อ่านใจออก

อย่าว่าแต่ลูกสาวเสียโรงงานน้ำตาลจะหมดสิทธิ์สมหวัง แก้ว-
กุดันก็รู้ตัวดี สิงหราชจะไม่มีวันคิดเกินเลยกับหล่อนฉันรู้สาว เขาเอ็นดู
เพราะเห็นว่าเป็นน้องเพื่อน คู่กันเคยกันมาช้านาน ถ้าไม่ถูกยุยงเป่าหู
อยู่ทุกวันหล่อนก็แค่อยากเห็นหน้าเขาบ้าง รับรู้ความเป็นไป ได้ละเมอ
เพื่อฝันด้วยจิตปรารถนาดีแค่เพียงเท่านั้นก็ชื่นใจแล้ว

4

สมาชิกใหม่

กลับจากทริปบริจาคเงินและอุปกรณ์การเรียนให้แก่เด็กยากไร้ในท้องถิ่นทุรกันดาร สีขเรศก็หมกมุ่นหาความรู้เกี่ยวกับเทคโนโลยีปศุสัตว์อย่างละเอียด เพื่อพัฒนาไร่พันดาวให้สมเป็นไร่ตัวอย่าง เป็นแหล่งเกษตรครบวงจรของภาคเหนือตอนล่าง ปลูกไม้ผล และผักปลอดสารพิษส่งออกประสบผลสำเร็จดีแล้วก็อยากทดลองเลี้ยงสัตว์ขนาดเล็กเพื่อการค้าดูบ้าง ที่เขามองๆ และกำลังขังใจคือ ไก่ไข่ไก่เนื้อ และไก่พันธุ์สวยงามจากต่างประเทศ

เดือนทั้งเดือนเข้าจดเย็นมัวแต่ยุ่งเรื่องงาน เรื่องราวเกี่ยวกับไก่อั้วตัวแสบจึงไม่ค่อยใส่ใจนัก อีกอย่างพรานบุญก็น่าจะอายุยืนกินหัววัน ผล่อๆ อยู่เป็นขวัญกำลังใจให้หลานสาวได้อีกหลายปี ก็ในเมื่อยังพูดจารู้เรื่อง ชัดถ้อยชัดคำ นัยน์ตากว้างโลกคู่เนี่ยยังฉายแววน่าเกรงขามเสียด้วยซ้ำ

“นาย! นายคร้าบ!” คำมูล คนงานทำงานบ้านที่แม่เลี้ยงศรีดาราวัวว่างใจมากเป็นพิเศษ จอดมอเตอร์ไซด์ได้ก็วิ่งชายเสื้อปลิวสะบัดฝ่าเปลวแดดเข้าหาράงสูงที่ยืนส่องกล้องส่องทางไกลอยู่บนเนินดินใกล้ต้นกระบก

“อะไรอี๊ แตกตื่นเป็นแจ็กตื่นไฟ”

“แม่เลี้ยงให้มาตามนายกลับบ้าน กำชับว่าต้องกลับเดี๋ยวนี้ กลับด่วน”

“แม่เลี้ยงเป็นอะไร”

“เปล่าครับ แม่เลี้ยงไม่ได้เป็นอะไร แต่ว่า...นายเสียอาจะเป็น”

“จะเลิกก็ไม่เล่าววดเดียวจบ เล่นลั่นขยักขย่อน ประเดี๋ยวพอตัดเงินเดือนเสียให้เช็ด”

“โอ้นาย!” ไฉนหนุ่มคราแพะโอดครวญเสียงหลง คนกำลังเก็บหอมรอมริบ จะหอบเงินแสนไปสู้ขอลูกสาวแม่ค้าขายส้มตำในตลาดหน้าอำเภอท่าเมืง เอาไว้นอนกอดอุ่นๆ ให้เพื่อนฝูงที่ยังไร้คู่อีกจกเล่น

“เงินเดือนของกระผมน้อยนิดแค่พอยาไส้เดือนชนเดือน อย่าเสียเวลาหักเหนะนาย”

“คำมุล!”

“ครับ! ครับ! คือกี้ครับ ที่แม่เลี้ยงให้กระผมมาตามนายกลับบ้านด่วนก็เพราะมีเด็กสาวป้าหน้าตามอมแมม ผมเผ้ายุ่งกระเซิง หลงมาจากยอดดอยยอดไหนก็ไม่รู้ มาแอบอ้างว่านาย...เอ่อ...นายเสียเป็นผัวของมัน มันจะตามมาอยู่ด้วย”

“ไอ้บัว!” งานเข้าเขาก็กแล้ว ผลอๆ อาจจะเป็นงานช้าง

“ใช้ครับนาย มันบอกแม่เลี้ยงว่ามันชื่อบัว ตัวเท่าลูกหมากร้อ่านโกหก จะบุกล้างคอกูเห่าถึงถิ่น”

สิขเรศถอนหายใจหนักหน่วง ก่อนคว้ากระดาสีขาวพับสามทบออกจากกระเป๋าเสื้อ ยัดใส่มือให้แก่คำมุล

“ไปตามหาหัวหน้าคนงานนะ คุณนิมิตหรือคุณสมชาติก็ได้ ให้เข้าไปตรวจอาคารแปรรูปผลิตภัณฑ์แทนฉันหน่อย ฉันนัดคุณสุพรรณิการ์หัวหน้าอาคารเอาไว้ตอนบ่ายสอง ให้สุมตรวจตามหัวข้อที่ฉันจดโน้ตเอาไว้ เน้นความสะอาดเป็นหลัก”

สั่งงานเสร็จชายหนุ่มก็ขับรถยนต์ตรงดิ่งกลับบ้าน เขากับมารดา

กันพื้นที่ส่วนตัวเอาไว้สิบสองไร่ ปहुกบ้านทรงไทยประยุกต์หลังใหญ่
สวยงามอยู่กลางสวนผลไม้พื้นเมืองอันร่มรื่น ล้อมรั้วคอนกรีตสูงสาม
เมตรเอาไว้แน่นหนา ป้องกันนักท่องเที่ยวนักเข้าใจผิดจะเข้ามาเยี่ยม
ชม จะเข้าจะออกต้องผ่านป้อมยามก่อน ส่วนที่เหลือรวมเบ็ดเสร็จเกือบ
หนึ่งพันห้าร้อยไร่ เป็นส่วนที่ทำการเกษตรทฤษฎีใหม่ ลดปุ๋ยเคมี ให้ความ
สำคัญแก่การฟื้นฟูคุณภาพดิน

ภายในไร่มีร้านอาหารเพื่อสุขภาพปรุงสดใหม่จานต่อจาน ร้าน
ขายของฝากของที่ระลึก รีสอร์ต จุดกางเต็นท์ จุดถ่ายรูป จุดชมวิ
วสามร้อยหกสิบองศา รวมถึงอาคารแปรรูปผลิตภัณฑ์เพื่อส่งขาย และ
บริการนวดแผนไทยที่นักท่องเที่ยวต่างชาติชื่นชอบมากเป็นพิเศษ

คนงานส่วนใหญ่ของไร่พันดาวเป็นคนในพื้นที่ ทำงานกันแบบ
เข้าไปเย็นกลับ มีรถสองแถวหกล้อบริการรับส่งฟรีจนถึงหน้าบ้าน มี
เพียงส่วนน้อยที่เป็นคนต่างจังหวัด ซึ่งก็มีเรือนพักคนงานเป็นสวัสดิการ
ให้พัก แยกเป็นสัดส่วนสามคนต่อหนึ่งห้อง แต่ละห้องมีส่วนทำครัว
ขนาดเล็ก ส่วนซักล้าง ค่าน้ำค่าไฟไม่ต้องเสีย แต่ต้องประหยัด ใช้เท่า
ที่จำเป็น

“ยังงี้ฮิ เกิดเรื่องใหญ่ทำไมถึงอุบเจียบ เห็นแม่เป็นหัวหลัก
หัวตอแล้วรี” แม่เลี้ยงศรีดาราซักฟอกลูกชายทันทีที่เห็นหน้า เธอนั่งอยู่
ในห้องโถงเพียงลำพัง ไร้งาของเด็กสาวจากโปงลาง่อน

“ผมไม่อยากให้แม่ไม่สบายใจ”

“อ้อ! แล้วที่โผล่พรอดพรอดมาแสดงตัวว่าเป็นเมียเด็กของเสื่อ
แม่ไม่ตกใจเลยงั้นสิ หัวใจเกือบวายเนะ”

“มันไม่ใช่อย่างนั้นหรอกครับ ผมอธิบายได้”

คนเป็นแม่โบกมือพร้อมๆ กับส่งค้อนวงเบือเริ่ม

“เด็กมันเล่าให้แม่ฟังหมดแล้ว ก็ดูซื่อๆ ดี ดูไม่มีพิษภัย”

“หิ!” ใต้ความซื่อคือความป่วน ทำเขาเสียศูนย์จนต้องเกี้ยวดวง

ข้องเกี่ยวกัน มันบอกใครต่อใครเต็มปากว่าเขาเป็นผี ตามมาทวงสิทธิ์
ที่ไม่พึงมีถึงอาณาจักรที่เขาภาคภูมิใจ รับมือเด็กอายุสิบหกไม่น่ายาก
แต่กลับกลายเป็นเรื่องไม่หมูไปเสียได้

ไอ้บัวมันเก่งหรือเขาใจอ่อนไปกับดวงตาบ้องแสบคู่นั้น

“แล้วนี่เด็กบัวไปไหนล่ะครับ”

“แม่ให้ยายกวางพาไปเข้าห้องน้ำ บ่นว่าปวดฉี่ ฉี่จะราดอยู่แล้ว
โธ่เอ๊ย ทำลุ่มทำเสียงน่าเอ็นดู แม่ก็อดเอ็นดูไม่ได้” แม่เลี้ยงวัยห้าสิบ
เจ็ดเป็นคนจิตใจดี ชอบทำบุญทั้งกับวัดและกับคน

“ยายกวางอยู่บ้าน?”

“น้องลิ้มของ กลับมาเอาของพอดี”

หลังเรียนจบแก้วกุดันไม่ต้องออกไปสมัครงาน หล่อนทำงานอยู่
ในไร่พันดาว เป็นพนักงานบัญชีที่เจ้าของไร่สามารถไว้วางใจเรื่องเงินๆ
ทองๆ ได้เต็มร้อย ในฐานะที่เป็นลูกคนเดียว เมื่อบิดามารดาสิ้นบุญ
ทรัพย์สินของพวกท่านและเงินประกันชีวิตจึงตกเป็นของหล่อนทั้งหมด

“เท่าที่ฟังเรื่องราวก็ซุลมุนเอาเรื่องอยู่ เสียดิตรียังลูก ว่าเขา
ยังงัดต่อไป”

“มันมาคนเดียวหรือเปล่าครับ”

“จ๊ะ มาแค่คนเดียว อาศัยโบกรถมาเรื่อยๆ”

“แม่ครับ ให้ไอ้บัวอยู่ที่นี้กับเราได้ไหมครับ ผมจะเลี้ยงมันเอง
อย่างน้อยอย่างหลานก็ได้”

“โธ่ลูก จะถามแม่ทำไมเล่า บ้านช่องเรือกสวนแม่ก็ยกให้เสีย
แล้วทั้งหมด อะไรเห็นสมควรเสียตัดสินใจได้เลย วันๆ แม่ก็เข้าแต่วัด
เดินสายทำบุญมั่ง ปฏิบัติธรรมมั่ง ทั้งบ้านทั้งไร่เสียเป็นคนดูแลอยู่แล้ว”

“ผมกลัวว่าแม่จะปวดหัว ไอ้บัวมัน...มันแก่นแก้วกระโดดกระเดก
พุดจาโผผาง ยังไม่ค่อยรู้กาลเทศะ”

คนเป็นแม่หัวเราะเสียงนุ่ม นึกย้อนไปถึงเรื่องราวแต่หนหลัง

“ตอนที่เสียเป็นวัยรุ่นทั้งเฮี้ยวทั้งห้าม ดื้อก็ดื้อ หัวรั้นไม่มีใครเกิน แม่ยังเลี้ยงเสียได้ นับประสาอะไรกับเด็กผู้หญิงตาดำๆ แคคนเดียว ถ้าเสียตัดสินใจแล้วแน่ว่าจะเลี้ยงดู แม่จะอบรมกิริยามารยาทให้เอง”

แม่เลี้ยงศรีศริตราไม่ได้คิดลึก แต่คำว่าเลี้ยงดูต้นสะกิดใจลูกชาย หัวแก้วหัวแหวนให้ผลอย่นหัวคิ้วเข้าหากัน เหมือนว่าเขาจะเลี้ยงด้อย ใ้อับัวเอาไว้อรอมันโต

บ้าน่า! เขาเจตนาดี ต่อให้มันสาวขึ้น สวยขึ้นผิดหูผิดตา นายเสียแห่งไร่พันดวาก็ไม่อดอยากปากแห้งถึงปานนั้น เด็กในบ้านอยู่ในปกครอง ขึ้นวอแวฉันทู้สาวก็มีแต่เสียกับเสีย สมภารกินไก่อัดเขาไม่นิยม สาวนอกบ้านที่รูปโฉมเตะตาเดินขวัไหว่อยู่เกลื่อนถนน

“ผมจะวานยายกวางให้ช่วยขัดเกล่าใ้อับัวอีกแรง แม่จะได้ไม่เห็น้อย”

“น้องไม่ค่อยว่างหรอกมั้ง เห็นหนูตาสลากไปโน่นมานี่ไม่เว้นวัน ดูท่าเสียได้ังจะรักลูกสาวคนนี้มาก งานการไม่ยอมให้เตะ เรือนจบก็ตั้งหลายปีแล้ว”

สิขเรศยังไม่ทันจะออกความคิดเห็นก็ต้องมีอันสะดุ้ง เสียงเรียกดังลั่นมาพร้อมร่างเล็กๆ ที่โถมเข้าหา

“นาย! ในที่สุดข้าก็หานายเจอ”

แก้วกุดันมองพี่ชายที่กำลังถอยร่นไม่เป็นกระบวน เด็กบัวก็ตามติดเกาะแขนแจ มันแหงนหน้ามองเขาด้วยแววตาน่าสงสาร มีน้ำตาเอ่อขังอยู่คลอคลอ

ชายหนุ่มทำท่าจะผลักเด็กสาวแต่กายมอมแมมออกพ้นตัว แต่คำพูดของมันสะกิดใจดวงใหญ่ให้โอนอ่อนได้ราวกับเสกคาถาณะจังงัง

“ปู่ตายแล้ว ข้าไม่เหลือใครแล้ว เหลือแค่นายคนเดียว”

“ก็แล้วทำไมไม่ส่งข่าวมา”

“จะส่งยังไถ่จะนาย สู้มาเองยังง่ายเสียกว่า”

“ไปนั่งตรงโน้นไป ใกล้ๆ แม่เลี้ยงโน้น”

“ไม่เอา ข้าอยากอยู่ใกล้ๆ นาย คิดถึง”

“เป็นเด็กเป็นเล็กอย่าพูดจาวุ่นวายเลยด ฉันเป็นผู้ชาย เธอเป็นผู้หญิง ยืนเบียดกระแทะกันต่อหน้าแม่เลี้ยง ต่อหน้าคุณกวาง มันไม่สมควร”

“อ้อ เข้าใจละ จะกอดนาย จะหอมนาย ต้องรอให้อยู่กันสองต่อสองก่อน”

“เฮ้ย!”

แม่เลี้ยงศรีดาราเกือบสำลัก ในขณะที่หลานสาวของเธอยืนแก้มแดงอ้าปากค้าง มีคนเดียวที่ฮึดฮัดคือชายหนุ่มบุคลิกดีที่โดนสาวน้อยอ่อนวัยต้อนหน้าต้อนหลังจนดวงตาคู่คมเริ่มจะชุ่มเขี้ยว

“จะต่อหน้าหรือลับหลังคนอื่นก็ห้ามจู้จิมถึงเนื้อถึงตัวฉันอีก มันไม่เหมาะ หัดสงวนกิริยาบ้างสิ เดินเบาๆ พุดเบาๆ ทำตัวแก่แดดไม่น่ารักเลยสักนิด”

“ไม่น่ารักยังงี้ ก็นายเป็นผัวข้า เราเป็นผัวเมียกัน แต่งก็แต่งงานแล้ว เหลือกก็แค่ยังไม่ได้อากัน” มันตะเบ็งเสียงด้วยภาษาบ้านๆ ภาษาที่ทำคนสามคนอยากยกมือขึ้นกุมขมับ

“วะ!”

“เฮลละๆ” แม่เลี้ยงศรีดาราลุกขึ้นจากเก้าอี้ไม้สักทองเพื่อทำหน้าที่สงบศึก น้อยครั้งนักที่จะเห็นบุตรชายโตนมีคนอาจหาญต่อกรเขาโกรธ ดูก็รู้ หน้าบึ้ง ปากเม้ม ดวงตาวาววับอย่างเสียด แต่สาวน้อยใจกล้ำกลั้วไม่กลัวเกรง

“กวาง หนูกลับไปทำงานต่อเถอะลูก”

“คะ คุณป้า” แก้วกุดั่นว่านอนสอนง่ายเหมือนอย่างเคย ถึงอยากรู้ที่มาที่ไปของเด็กสาวชื่อบัวก็ต้องเดินลงเรือนไปแบบเงียบๆ ปล่อยให้สองแม่ลูกเจรจากับผู้มาเยือนตามสะดวก

“เสื่อจะเอาอย่างไรแบบไหนก็พูดคุยกันดีๆ ใช้เหตุผล อย่าใช้อารมณ์ แม่หนูจะได้กระจ่าง ตกลงกันได้ จะได้ไม่ต้องถกเถียงกันเสียดัง หมอเปรมศักดิ์ที่แม่นัดทำฟันด้วยบ่อยๆ จะเปิดคลินิกเพิ่มอีกสาขานึงแล้ว เปิดแถวๆ ถนนจอมพล แม่จะจัดกระเช้าผลไม้ไปแสดงความยินดีกับเขาหน่อย อยู่กันสองคนไม่มีกรรมการคอยจับแยก อย่าฆ่ากันตายเสียละ” ประโยคสุดท้ายเธอสัพยอกเล่น

เมื่อมารดาคล้อยหลัง ลิขเรศก็จับบาบอบางของไอ้บัว จะให้มันตั้งใจฟังเขาพูด ทว่ามีอณาโชนบิดอย่างแรง

“ก็ไหนว่าถึงเนื้อถึงตัวกันไม่ดี พูดเองลืมเองหรือนาย ว่าคนอื่นว่าได้ว่าเอา!” มันยกย่อนเล่นเอาเขาสะอึก

“ฟังฉันนะ”

“แค่นายอ้าปากซำก็เห็นลั่นไถ่นายแล้ว นายจะเบียร์ซ้ำ เบียร์คำสัญญาที่ให้ไว้กับปู สับปลับกลับกลอก”

“ถ้าฉันสับปลับกลับกลอกจริง ปานนี้ฉันไล่ตะเพิดเธอออกจากไร่ไปแล้ว ไม่มายืนหัวโຕให้เด็กเมื่อบานขึ้นถอนหงอกออกเป็นกำๆ หรอกนะ เธออยู่ที่นี่ได้ ฉันจะเป็นผู้ปกครองดูแลทุกข์สุขของเธอเอง แต่เราต้องไม่ใช่ผิวเมียกัน จากนั้นไปฉันจะถือว่าเธอเป็นญาติ เรียกฉันว่า คุณอาก็ได้ จะเรียกอาเขยๆ หรือจะเรียกอาเสื่อก็สุดแท้แต่ใจ”

“ไม่เรียก!” ดรุณีแรกแย้มมองหนุ่มจรรยาตาคว่ำ

“ข้าจะไม่เรียกผู้ชายที่ข้าเคยนอนเบียดตัวกลมดึกว่าอา”

“มีเหตุผลหน่อยสิ ที่ของฉัน กฎของฉัน ไร่พันดาวไม่ใช่โป่งชะง่อนที่ยังเป็นบ้านป่าเมืองเถื่อน เปลี่ยนที่อยู่ใหม่ก็ต้องปรับตัวใหม่ หัดเรียนรู้วิถีชีวิตของท้องถิ่นที่ความเจริญเข้าถึงแล้ว หรือว่า...” ชายหนุ่มหรีตา คิดออกว่าต้องใช้ไม้ไหนกับเด็กหัวแข็ง

“อยากเป็นไอ้บัวชี้แพ้ เจอกฎกติกา มารยาทเข้าหน่อยก็ร้องไห้ โววายชี้มูกโป่ง ปากพร่ำอวดเก่งไปอย่างนั้น แต่แท้ที่จริงใจเสาะยิง

กว่าลูกหมา”

“อย่าดูถูกข้านะ ใจข้าไม่ได้เสาะ” เด็กสิบหกก็ยังเป็นเด็กอยู่
วันยังค่ำ เจอกลยุทธล่อหลอกก็หลงกล

“ไม่ดูถูกยังงี้ไหว แค่อะไรอยู่ไร้พันดาวโดยไม่อาศัยตำแหน่งเมีย
เจ้าของไรเป็นเกราะคุ้มกะลาหัวก็ไม่กล้าเสียแล้ว ชี้ขลาดตาขาวสิ้นดี”

“ข้าอยู่ได้”

“อยู่ได้ก็ดีแล้ว ฉันจะสั่งคนงานให้จัดห้องให้พัก เอาห้องที่ติด
กับคุณกวางก็แล้วกัน ห้องนั้นกว้างขวาง มีห้องน้ำในตัว มีหน้าต่าง
บานเปิดหลายบาน อากาศถ่ายเทดี เธอน่าจะชอบ”

“ข้ายังพูดไม่จบ” ร่างน้อยขยับมายืนเกือบชิด

“คนอย่างไ้บัวอยู่ไหนก็อยู่ได้ถ้าใจของข้าอยากอยู่ แต่ถ้าวัน
ไหนใจดวงนี้ถูกเหยียบย่ำทำร้ายจนอ่อนแอแล้วละก็ นายไม่ต้อง
ออกปากไล่ให้เสียเวลา ข้าจะไปเอง ไปให้ไกลพันหพันตา”

สิขเรศหลุบตามองดวงหน้ารูปไข่ แปลกพิกล รู้สึกหน่วงๆ ในอก
อีกแล้ว สบตากับสาวเยาว์วัยแต่ละครั้ง เขาคอยแต่จะแพ้ทางมันอยู่
เรื่อย ดวงตาคู๋สวยที่แสนดำขลับ แววตาทิ้งเศร้ากึ่งถือดีของคนหัวรั้น
ที่ยืนอยู่ตรงหน้าช่างทรงอิทธิพล จะเกลียดก็เกลียดไม่ลง จะรำคาญก็
รำคาญไม่เต็มที ออกจะสงสารเอ็นดูเสียด้วยซ้ำ

“ไม่เรียกฉันว่าอาาก็ไม่เป็นไร แต่อย่าแทนตัวเองว่าข้าเลยนะ ใคร
ฟังก็สะดุ้งหู จะต้องตอบคำถามเรื่องพื้นเพจนเธอเบื่อจะตอบ”

“หึ ที่ของนาย กฎของนาย ถ้าไม่เชื่อฟังนายอย่างหนักแล้วแมว
ก็ต้องระเห็จไปอยู่ที่อื่น”

“ฮือ!” หนุ่มมดเข้มยกมือเสยผมแรงๆ อุดสำหรับเอนน้ำเย็นเข้า
ลูบยังไม่วายโดนแหวะ

“เปลี่ยนจากข้าเป็นหนู เปลี่ยนได้ไหม”

“ไม่!”

“งั้นก็บัว แทนตัวเองว่าบัว”

ไฉ่บัวยื่นเจียบ เมื่อมันเจียบก็เท่ากับยอมตกลง

“มีชื่อจริงหรือเปล่า หรือว่าชื่อจริงชื่อเล่นชื่อเดียวกัน ไบเกิด
บัตรประชาชน ทะเบียนบ้าน มีอะไรติดตัวมาบ้าง”

เด็กสาวจับจ้องดวงหน้าหล่อคมด้วยสายตาอันยาก และยื่น
หลังตรง คางมนเขิดขึ้นน้อยๆ

“ข้าไม่ได้เรียนหนังสือ แต่ข้าอ่านออกเขียนคล่อง บวกลบเลขก็
เป็น ปุ่สอนข้า ชมเปาะว่าข้าความจำดีแถมยังหัวไว ที่นายถามหาข้า
พักใส่ยามมาด้วยทั้งหมด ชื่อจริงก็มี นายอยากรู้ไหมล่ะ”

“ชื่ออะไร”

“สโรชา นางสาวสโรชา ไพรวัญญ์ สโรชาแปลว่าดอกบัว พ่อเฒ่า
ทองเอี่ยมกับปู่ช่วยกันตั้งให้”

“สโรชา” ชายหนุ่มนี้ภาพดอกบัวดอกสวยบานอยู่กลางสระ
บัวชมพูกลิ้งสลับแยกแยม์เชิญชวนภมร ส่งกลิ่นรยระรินเคล้าสายลม
ที่พัดผ่านผิวน้ำ หอมเย็นๆ หอมอ่อนๆ กลิ่นรัญจวนน่าอภิรมย์ในแบบ
ที่เขาชอบ

ถ้าไฉ่บัวเป็นดอกบัวมันก็ยังไม่บาน เพิ่งโผล่พ้นโคลนตม เป็น
เพียงดอกตูมดอกเล็กๆ ไม่ค่อยสดสวยต้องตาต้องใจเพศตรงข้าม เมื่อ
ปวารณาตนเป็นผู้ปกครอง เขาก็มีหน้าที่ดูแลพุ่มพักดอกไม้แรกผลิ
ดอกนี้ให้แบ่งบานสวยสะพรั่ง งดงามขึ้นด้วยวิชาความรู้ที่อนาคตจะ
ได้ร่ำเรียนจากครูอาจารย์หลายท่าน

ชายหนุ่มรู้ว่าไถ่งามเพราะชน คนงามเพราะแต่ง แต่เขาไม่คิด
ว่าหลานสาวพรานบุญจะเติบโตขึ้นเป็นสาวสวยชนิดหาตัวจับยาก ก็
ในเมื่อเรือนร่างผอมกะหร่องของมันยังขาดส่วนเว้าส่วนโค้งชวนมอง
ชี้โคลเกาะชอกคอกอยู่เป็นคราบดำ จริตจะก้านปรุงแต่งยังไม่มีติดตัว
เลยแม้แต่หน่อย

ตกเย็นหลังเลิกงาน แก้วกุดันนั่งพับใบเตยให้เป็นดอก
กุหลาบอยู่ในศาลาไม้ทรงโดมข้างบ่อเลี้ยงปลาสวยงามอันร่มรื่น ถ้า
วันไหนอยู่บ้านไม่ไปไหน แม่เลี้ยงศรีศราราวจะต้องสวดมนต์ไหว้พระก่อน
นอนทุกคืน

พิริตาเดินกระแทกเท้าวนเวียนเป็นหนูติดจั่น เรื่องราวของเด็ก
บัวทำหัวใจร้อนรุ่ม ไม่อาจจะข่มให้สงบ

“ทริปปริจาคสิ่งของทริปนั้นพี่รุตก็ไปด้วย ฉันจะโทร. หาพี่รุต จะ
เค้นความจริงให้ละเอียดว่าทำไมอีนั่งเด็กแม่มักกลัวยามาตาม
ตอแยพี่เสื้อ” วิศรุตเป็นเครือญาติของเสียโรงงานน้ำตาล

นักบัญชีสาวเงยหน้ามองเพื่อนที่กำลังหยิบมือถือราคาแพงออก
จากกระเป๋าสะพาย เป็นไปตามคาด มีคนเดินแรงดันกาแสดงอารมณ์
หึงหวงทั้งๆ ที่ไม่มีสิทธิ์ ไม่อยากเล่า แต่จำเป็นต้องเล่า ถ้าพิริตารู้เอง
ในภายหลังหล่อนจะโดนบ่นเป็นหมิ่นกึ่งว่าไม่ช่วยเป็นหูเป็นตาให้

สาวเปรี้ยววางสายเมื่อเค้นแล้วเค้นอีกจนญาติผู้พี่เก็บความลับ
ไม่อยู่ เล่าหมดเปลือกถึงความสัมพันธ์ฉุกฉุนระหว่างสีขเรศกับ
สาวน้อยเป็นกำพัว

“อีนั่งบ้านนอกมันอยากมีผัวจนตัวสั่น จะจับพี่เสื้อทำผัวให้ได้
ชาวบ้านที่นั่นก็หูหนาตาเถื่อนกันทั้งตำบล รู้เห็นเป็นใจกับมัน คงจะ
กลัวปูของมันเสกตะปูเข้าท้อง ขนาดพี่เสื้อหนีกลับมาไร้ได้แล้วมันยัง
ตามมาเจอ หน้าไม่อาย ไม่ดูสารรูปตัวเองเลยว่าทุเรศนัยน์ตาแคไหน”
พิริตาเล่าต่อเป็นฉากๆ ประจวบจวนร่วมอยู่ในเหตุการณ์ด้วยอีกคน

“แต่คุณป้าบอกฉันว่าพี่เสื้อจะรับอุปการะเด็กบัวให้เป็นเด็กใน
ปกครอง ส่งเสียให้เรียนหนังสือ นี่ก็จัดห้องพักให้พักแล้ว ห้องติดกับ
ฉันนี่แหละ”

“แหม ก็แน่ละ หล่อลากไฉ่อย่างพี่เสื้อเขาไม่มีทางยกนังเด็ก
หย็องกรอดขึ้นเป็นเมียอยู่แล้ว แต่ฉันหมั่นไส้มัน ไม่ไว้ใจมัน ปูของมัน

เป็นจอมขมังเวทนะกว้าง มันอาจจะรู้คาถาอาคม ทำเสน่ห์ยาแฝดให้
ผีเสื้อหน้ามิดตกเป็นของมัน เธอไม่หวังพี่ชายเธอบ้างหรือไงอะ นั่งพับ
ดอกไม้อื่นอยู่ได้”

“โธ่ตาล เด็กบ๊วยังเด็กมากเลยนะ เด็กกว่าพวกเราเป็นสิบปี
หน้าตาทำทางก็ดูซื่อๆ คงไม่รู้จักรักรัมนตร์ดำวิชาจำพวกนั้นหรอก”

“น้อยไปสิ เด็กสมัยนี้แก่แดดจะตายไป ใส่ชุดคอซองนั่งทอดจวบ
ลุบคลำกันคาบดิน มันดันดันมาหาผีเสื้อถึงไร่นาดาว มันต้องหวังสูง
อยู่แล้ว ถ้าเธอรักผีเสื้อ ห่วงใยเขาเหมือนที่ฉันห่วง ก็ต้องหาทางกำจัด
มันออกไป”

“ฉัน...ฉันทำไม่ได้ ฉันรู้จากคุณป้าว่าผีเสื้อจะให้वानฉันให้ช่วย
อบรมมารยาทให้เด็กบ๊ว”

“โอ๊ย! นั่นก็ไม่ได้ นี่ก็ไม่ได้ เธอทำอะไรได้สำเร็จบ้างกว้าง ไป
ปั่นจักรยานไร่เรื่องสิ่งที่เป็นเดื่อนๆ ก็กินแต่แห้ว ฉันแนะนำให้หัดอ้อย
หัดทอดสะพานเธอก็มัวแต่ช่วยเงินสะทกสะเทิ้น ทำตัวเป็นนางอาย
สมัยพระเจ้าเหา จนตอนนี้พี่สั่งงานยุ่งไม่มีเวลาเป็นไกด์ให้พวกเรา
แล้ว ฉันอุตส่าห์พาเที่ยวไล่เที่ยวซื้อ เสียเวลาเปล่าปลั้งนี้สิ” หล่อน
กระแทกเสียงขุ่น หงุดหงิดแล้วพาลใส่เพื่อนเหมือนอย่างเคย

“ฉันขอโทษ อย่าอารมณ์เสียเลยนะ” คนไม่ผิดเป็นฝ่ายยอมผิด
อีกจนได้

“เรื่องผีเสื้อก็เหมือนกัน ฉันขอร้องขอให้เธอชวนเขาไปดื่ม ไป
นั่งฟังเพลง จนป่านนี้ฉันยังไม่เคยได้ควงผีเสื้อเลยสักครั้ง”

แก้วกุดั่นวางกุหลาบใบเตยลงบนถาด ถึงคราวอัปจนคำพูดจะ
ตอบได้

“อู๊ย! นั่นรถพี่สิงห์นี่ พี่สิงห์มา” พิธิตาวิ่งว้ายเสร็จก็รีบจับแขน
เพื่อน ดึงเรื่อนร่างสมส่วนให้ลุกขึ้นยืน

“ไปเร็ว รีบไปต้อนรับสิ มัวนั่งเอ๋อระเหยอยู่ได้”

“พี่สิงห์มาหาพี่เสื่อ ไม่ก็มาหาคุณป้า เขาไม่ได้มาหาฉัน”

“จะมาหาใครก็ช่าง เธอต้องรีบฉวยโอกาสทำคะแนน พวกเราอายุยี่สิบเจ็ดแล้วยี่สิบแปดแล้วนะ เผลอแป็บๆ ก็สามสิบแล้ว ไม่อยากขึ้นคานเป็นสาวเพื่อก้อย่าเหนียมให้มากนัก”

ด้วยนิสัยไม่ชอบขัดใจใคร สาวเรียบร้อยจึงเดินเข้าหารถสปอร์ตอเนกประสงค์เพื่อตัดราคาญู พริตดาขนบข้างทำหน้าที่เป็นพี่เลี้ยงคอยยุยงเสียมสอนไม่หยุดหย่อน อีกหลายก้าวกว่าจะถึงตัวสิงห์ราชที่เพิ่งจอดรถเสร็จ

“นายสิงห์” เสียงเล็กๆ ใสๆ ดังลั่นไปทั่วลานดินหน้าบ้าน บ่งบอกความตื่นเต้น

ชายหนุ่มหนุ่มสมารถหันขวับไปหาต้นเสียง เจอไอ้บัวของเพื่อนเกลอวิ่งตื้อเข้ามายืนยิ้มแฉ่งอยู่ตรงหน้าเขาก็ยิ้มตอบ

แก้วกุดั่นชะงักทำบางโดยอัตโนมัติ หลอนไม่รู้ว่าสองคนต่างวัยคุยอะไรกัน ที่เห็นคือใบหน้าเปื้อนรอยยิ้มอารีของบุรุษที่มักเคร่งขรึมอยู่เป็นนิตย์

เด็กสิบหกตัวจ้อยก็ร่าเริงสดใสอย่างกับเป็นผีเสื้อ มันแทบจะเต้นหย้อยไปรอบตัวสิงห์ราชขณะชวนเขาคุย สนทนาโต้ตอบกันอยู่ชั่วครู่ เด็กเฟิงโตกับหนุ่มฉกรรจ์ก็เดินตามหลังกันต้อยๆ ขึ้นไปบนเรือน

“เห็นไหม เธอเห็นอย่างที่ผมเห็นไหม นังเด็กอุบาทว์มันทำตัวระริกระรึน่าเกลียด จะจับพี่เสื่อ จะงาบพี่สิงห์ โอ๊ย! ไม่ไหวแล้วยายกว้าง ฉันเกลียดมัน ชังน้ำหน้ามัน ไม่ถูกชะตาอย่างแรง”

“ไม่มีอะไรหรอกมั้ง เขาก็แค่...แค่ทักทายกัน”

“ยะ! ใจเย็นเป็นน้ำเข้าไปเถอะ ถ้าพี่เสื่อไม่หลงกลหรือโดนคุณไสยมันก็ต้องหาที่เกาะใหม่ ร้อยหนึ่งเอาบาทเดียวมันโผไปหาพี่สิงห์แน่ ถึงตอนนั้นเธอจะเสียใจที่ไม่ร่วมมือกับฉันตัดไฟแต่ต้นลม”

แก้วกุดั่นหน้าเสีย รอยยิ้มอ่อนโยนของชายในฝันใครจะไม่อยาก

ได้ เด็กบัวทำให้เขาอึ้ง แวตาทิ่มองดวงหน้าอ่อนเยาว์เป็นแวตา
อบอุ่นและใจดี

หล่อนไม่อยากอิฉฉาเด็ก โดยเฉพาะเด็กบ้านป่าแต่งตัวสกปรก
ก็แล้วถ้าคุณป้าดาราจับสโรชาแปลงโฉมเป็นสาววัยรุ่นเนื้อตัวเอี่ยม
สะอาด สวมเสื้อผ้าชุดใหม่สีสันอ่อนหวานเข้ารูปทรง มันจะสวยขึ้นไหม
ถ้าสวยขึ้นหัวใจของนายสิงห์แห่งไร่เรื่องสิงห์จะหวั่นไหวไปกับเสน่ห์แรก
แย้มหรือเปล่า